Τὸ φύλλον λεπτὰ 30 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 35

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 12.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 15.—
Ἑξάμηνος . . .	» 6,50	Ἑξάμηνος .	» 8.—
Τρίμηνος . . .	» 3,50	Τρίμηνος .	» 4,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἑπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἑρμοῦ ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ος | *Ἐν Ἀθήναις, 25 Μαΐου 1919* | *Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 26*

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'. (Συνέχεια)

Τὸ μόνο ποὺ παρατήρησα, κοιτάζοντας νὰ ἰδῶ τὰ χρυσὰ δένδρα, ἦταν ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀπαντούσαμε στὸ δρόμο, δὲν μᾶς ἐπρόσεχαν πιὰ καθόλου. Ἴσως νὰ ἦταν πολὺ διαστικοὶ γιὰ νὰ κοιτάζουν καὶ νὰ προσέχουν· ἴσως ἀκόμα νὰ ἦταν συνηθισμένοι σὲ θλιβερὰ θεάματα σὰν αὐτὸ ποὺ παρουσιάζαμε.

Ἄρχισα νάνησυχῶ. Τί πηγαίναμε νὰ κάμουμε στὸ Παρίσι; Καὶ μάλιστα στὴν ἀθλία κατάσταση ποὺ βρισκόμαστε; Αὐτὸ ρωτοῦσα τὸν ἑαυτό μου μὲ ἀγωνία, αὐτὸ ἀπασχολοῦσε τὸ νοῦ μου καθὼς περπατούσαμε. Ἤθελα νὰ ρωτήσω τὸν Βιτάλη, μὰ δὲν τολμοῦσα ὅσο τὸν ἔβλεπα ἔτσι σκεπτικό, μελαγχολικὸ καὶ λιγόλογο.

Μιὰ μέρα ὅμως εὐδόκησε νὰ ἔλθῃ στὸ πλάϊ μου καὶ, ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ μὲ κοίταξε, κατάλαβα πὼς θὰ μοῦλεγε 'κεῖνο ποὺ τόσο ἐπιθυμοῦσα νὰ μάθω.

Ἦταν πρωΐ. Εἴχαμε κοιμηθῆ 'ς ἕνα κτῆμα, κοντὰ 'ς ἕνα μεγάλο χωριὸ ποὺ τὸ ἔλεγαν Μπουασύ-Σαὶν-Λεζέ, εἴχαμε ξεκινήσει ἀπὸ κεῖ πρωΐ-πρωΐ καὶ, ἀφοῦ ἀκολουθήσαμε τὴ μάντρα ἑνὸς πάρκου καὶ περάσαμε μέσ' ἀπὸ τὸ χωριό, ἀνεβήκαμε στὴν κορυφὴ ἑνὸς λόφου. Ἀπὸ κεῖ πάνω εἴδαμε μπροστά μας ἕνα μεγάλο σύννεφο μαύρων ἀτμῶν, ποὺ στέκουντάν ἀπάνω ἀπὸ μιὰ ἀπέραντη πόλη.

Κοίταζα σαστισμένος τὸ πανόραμα ἐκεῖνο τῶν στεγῶν, τῶν καμπαναρειῶν, τῶν πύργων, ποὺ μόλις διακρίνουνταν μέσα στὶς καταχνιὲς καὶ στοὺς καπνοὺς τῆς αὐγῆς, ὅταν ὁ Βιτάλης, καθὼς εἶπα, μ' ἐπλησίασε.

— Νὰ λοιπὸν ποὺ ἡ ζωή μας ἀλλάζει, μοῦ εἶπε σὰ νὰ ἐξακολουθοῦσε συνομιλία ἀρχινισμένη πρὸ πολλοῦ. Σὲ τέσσερες ὧρες θὰ εἴμαστε στὸ Παρίσι,

— Μπᾶ! Τὸ Παρίσι εἶναι αὐτὸ ποὺ φαίνεται κεῖ-πέρα;

— Μὰ βεβαιότατα!

Τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ ὁ Βιτάλης μ' ἐβεβαίωνε πὼς ἦταν τὸ Παρίσι, μιὰ φωτεινὴ ἀκτίνα ξέφυγε ἀπ' τὸν οὐρανὸ καὶ τότε εἶδα, γοργὰ σὰν ἀστραπή, ἕνα χρυσὸ ἀντιφέγγισμα.

Δὲν γελιόμουνα λοιπόν: θὰ εὕρισκα καὶ χρυσὰ δένδρα.

Ὁ Βιτάλης ἐξακολούθησε:

— Στὸ Παρίσι θὰ χωριστοῦμε.

Ἀμέσως ἔγεινε πάλι σκοτάδι καὶ τὰ χρυσὰ δένδρα χάθηκαν.

Γύρισα τὰ μάτια στὸν Βιτάλη. Μ' ἐκοίταξε κι' αὐτός. Ἡ χλωμάδα τοῦ προσώπου μου, τὸ τρεμούλιασμα τῶν χειλιῶν μου, τοῦ εἶπαν βέβαια τί γίνουνταν μέσα μου.

— Σὲ βλέπω ἀνήσυχο, μοῦ εἶπε, λυπημένο μάλιστα . . . ἔ;

— Θὰ χωρισθοῦμε! φώναξα ἄμα μπόρεσα λιγάκι νὰ συνέλθω.

— Καϊμένο μου παιδί!

Αὐτὰ τὰ λόγια, καὶ μάλιστα ὁ τόνος του μοῦ ἀνέβασαν δάκρυα. Εἶχα τόσο καιρὸ νὰ κούσω ἕνα συμπαθητικὸ λόγο!

— Τί καλὸς ποὺ εἶσαστε! φώναξα.

— Καὶ σὺ εἶσαι καλός, καλὸ παιδί, μὲ καλὴ καρδιά. Ὑπάρχουν, βλέπεις, στιγμὲς στὴ ζωή, ποὺ λέει κανεὶς καὶ τέτοια πράγματα καὶ συγκινεῖται. Ὅταν πᾶνε ὅλα καλά, τραβᾷ τὸ δρόμο του χωρὶς νὰ παρασυλλογίζεται ἐκείνους ποὺ τὸν συνοδεύουν. Ὅταν ὅμως ὅλα πηγαίνουν ἄσχημα, ὅταν βλέπῃ πὼς βρίσκεται σὲ κακὸ δρόμο, προπάντων ὅταν εἶναι γέρος καὶ δὲν ἔχῃ πεποίθησή 'ς τὴν αὔριο, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ στηριχθῇ 'ς ἐκείνους ποὺ τὸν περιστοιχίζουν κι' εἶν' εὐτυχὴς νὰ τοὺς βρίσκῃ κοντά του. Ἐγὼ νὰ στηρίζουμαι σὲ σένα, αὐτὸ σοῦ φαίνεται παράξενο, δὲν εἶναι ἀλήθεια; Καὶ ὅμως ἔτσι εἶναι! Καὶ μόνο ποὺ σὲ βλέπω νὰ μάκοῦς μὲ δακρυσμένα μάτια, ἐγὼ αἰσθάνουμαι ἀνακούφιση. Γιατὶ κι' ἐγώ, μικρέ μου Ρεμή, εἶμαι τὸ ἴδιο λυπημένος.

Μόνο ἀργότερα, ὅταν εἶχα κι' ἐγὼ κάποιους νὰ γαπῶ, αἰσθάνθηκα τὴν ἀλήθεια αὐτῶν τῶν λόγων.

— Τὸ κακὸ εἶναι, ἐξακολούθησε ὁ Βιτάλης, ποὺ πάντα σχεδὸν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ χωρίζεται κανεὶς τὸν ἄνθρωπό του 'ς τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ τὸν θέλει περισσότερο.

— Μὰ δὲν πιστεύω νὰ μᾶφίσετε στὸ Παρίσι; εἶπα δειλά.

— Ὄχι, βέβαια! Δὲν θὰ σᾶφίσω στὸ Παρίσι, πίστεψέ το. Τί θᾶκανες στὸ Παρίσι, ὁλομόναχο, φτωχό μου παιδί; Ἔπειτα, δὲν ἔχω καὶ τὸ δικαίωμα τώρα πιὰ νὰ σὰ παρατήσω, συλλογίσου το καλά. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ δὲν ἐδέχθηκα νὰ σᾶφίσω στὴν καλὴ ἐκείνη κυρία, ποὺ ἤθελε νὰ σὲ κρατήσῃ καὶ νὰ σὰναθρέψῃ σὰν παιδί της, ἀνέλαβα τὴν ὑποχρέωση νὰ σὰναθρέψω ἐγώ. Δυστυχῶς, οἱ περιστάσεις ἦλθαν ἐνάντιες. Γιὰ τὴν ὥρα, δὲν μπορῶ νὰ κάμω τίποτα γιὰ σένα. Καὶ γι' αὐτὸ σκέπτουμαι νὰ χωρισθοῦμε, ὄχι γιὰ πάντα, ἀλλὰ μόνο γιὰ λίγους μῆνες, ὡς ποὺ νὰ περάσῃ ὁ κακὸς αὐτὸς χειμῶνας. Σὲ λίγες ὧρες φθάνουμε στὸ Παρίσι. Τί θέλεις νὰ κάνουμ' ἐκεῖ μ' ἕνα θίασο, ποὺ δὲν ἔχει πιὰ παρὰ ἕνα Κάπη;

Μόλις ἄκουσε τὸνομά του, ὁ σκύλος ἦλθε κι' ἐστάθηκε μπροστὰ μας σούζα, μὲ τῶνα του χέρι στ' αὐτί, γιὰ νὰ μᾶς χαιρετίσῃ στρατιωτικά, καὶ μὲ τἄλλο του στὴν καρδιά, σὰ νἄθελε νὰ μᾶς πῇ πὼς μπορούσαμε νὰ βασισθοῦμε στὴν ἀφοσίωσή του.

Στὴ θέση ποὺ βρισκόμαστε, αὐτὸ βέ-

«Ὁ Καρδούλης ἦταν ξαπλωμένος ἀνάσκελα καὶ φαίνουνταν σὰν νὰ κοιμᾶται». (Σελ. 194, στ. 6'.)

δαια δὲν λιγόστεψε τὴν συγκίνησή μας. Ὁ Βιτάλης στάθηκε μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ τοῦ χαϊδέψῃ τὸ κεφάλι. Καὶ τοῦ εἶπε:

— Καὶ σὺ εἶσαι καλὸς σύλλος. Μὰ στὸν κόσμο δὲν ζῇ κανεὶς μόνο μὲ καλωσύνη. Χρειάζεται γιὰ τὴν εὐτυχία ἐκείνων ποὺ μᾶς περιστοιχίζουν· χρειάζεται ὅμως κι' ἄλλο πρᾶγμα, κι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα μᾶς λείπει. Τί νὰ κάμουμε μὲ τὸν Κάπη μονάχο; Καταλαβαίνεις πῶς τώρα πιὰ δὲν μποροῦμε νὰ δίνουμε παραστάσεις;

— Ἀλήθεια...

— Θὰ μᾶς κοροϊδευαν τὰ χαμίνια, θὰ μᾶς ἔρριχναν σαπιολέμονα καὶ δὲν θὰ μαζεύαμε οὔτε μιὰ δραχμὴ τὴν ἡμέρα. Εἶναι δυνατὸ νὰ ζοῦμε μὲ μιὰ δραχμὴ τὴν ἡμέρα κι' οἱ τρεῖς μας; Ἀφίνω ἀὰ πῶς τὶς ἡμέρες τοῦ μεγάλου κρύου δὲν θὰ μαζεύουμε οὔτε τὴ δραχμή.

— Μὰ ἡ ἄρπα μου;

— Ἂν εἶχα δυὸ παιδιὰ σὰν καὶ σένα, ἴσως κάτι θὰ γίνουνταν. Μὰ ἕνας γέρος σὰν καὶ μένα, μ' ἕνα παιδὶ τῆς ἡλικίας σου, εἶναι ἄσχημη δουλειά. Ἂν ἤμουν πιὸ γέρος ἢ ἂν ἤμουν τυφλός, σακάτης, μάλιστα· μὰ τὸ κακὸ εἶναι ποὺ βαστιέμαι ἀκόμα καὶ δὲν κινῶ τόσο τὸν οἶκτο.. Στὸ Παρίσι, βλέπεις, γιὰ νὰ συγκινήσῃ κανεὶς τοὺς βιαστικοὺς ἀνθρώπους, ποὺ πηγαίνουν στὶς δουλειές τους, πρέπει νὰ εἶναι οἰκτρὸ θέαμα καὶ νὰ μὴ ντρέπεται νὰ γυρεύῃ ἐλεημοσύνη, ποὺ ἐγὼ δὲν θὰ μποροῦσα νὰ τὸ κάμω ποτέ. Σκέφθηκα λοιπὸν κι' ἀποφάσισα νὰ σὲ παραδώσω, ὡς που νὰ βγῇ ὁ χειμῶνας, 'ς ἕνα παντρόνε, ποὺ θὰ σ' ἔχῃ, μ' ἄλλα παιδιά, νὰ παίζῃς ἄρπα.

Ὅταν μίλησα γιὰ τὴν ἄρπα μου, δὲν ἐφαντάστηκα βέβαια μιὰ τέτοια λύση. Μὰ ὁ Βιτάλης δὲν μάφσε νὰ τὸν διακόψω.

— Ὅσο γιὰ μένα, ἐξκολούθησε, θὰ δίνω μαθήματα ἄρπας, πίβας καὶ βιολιοῦ στὰ ἰταλόπαιδα ποὺ παίζουν στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ. Εἶμαι γνωστὸς στὸ Παρίσι, ὅπου ἔμεινα πολλὲς φορὲς κι' ἀρκεῖ νὰ ζητήσω μαθήματα, γιὰ νὰ βρῶ περισσότερα κι' ἀπ' ὅσα μπορῶ νὰ δώσω· θὰ ζήσουμε λοιπὸν καθένας χωριστά. Τὸν ἴδιο καιρὸ ποὺ θὰ δίνω μαθήματα, θὰ γυμνάσω καὶ δύο σκυλιά, γιὰ νὰ ντίκαταστήσουν τὴ Δούλση καὶ τὸ Ζερμπῖνο. Ἔτσι, τὴν ἄνοιξη, θὰ μπορέσουμε, μικρέ μου Ρεμή, νὰ ξαναρχίσουμε μαζὶ τὶς περιοδεῖες μας κι' ἐλπίζω νὰ μὴν ξαναχωρισθοῦμε, γιατὶ ἡ τύχη δὲν εἶναι πάντα κακὴ σὲ ὅσους ἔχουν τὸ θάρρος νὰ γνωνίζουνται. Καὶ ἴσα-ἴσα θάρρος σοῦ ζητῶ αὐτὴ τὴ στιγμή, θάρρος κι' ἐγκαρτέρηση. Ἀργότερα, τὰ πράγματα θὰ πᾶνε καλύτερα. Στιγμὴ εἶναι καὶ θὰ περάσῃ. Τὴν ἄνοιξη θὰ σὲ πάω στὴν Ἀγγλία, στὴ Γερμανία. Θὰ σὲ μάθω ἕνα σωρὸ πράγματα καὶ θὰ σὲ κάμω ἄνθρωπο. Ἔδωσα αὐτὴ τὴν ὑπόσχεση στὴν κυρία Μίλλιγκαν καὶ θὰ τὴν κρατήσω. Γιὰ τὰ ταξείδια ποὺ σκοπεύω νὰ κάμουμε, ἄρχισα νὰ σὲ μαθαίνω ἀγγλικὰ καὶ ἰταλικά. Δὲν εἶναι λίγο γιὰ παιδὶ τῆς ἡλικίας σου. Θὰ ἰδῆς, μικρέ μου Ρεμή, θὰ ἰδῆς!»

Ὁ συνδυασμὸς αὐτὸς ἦταν ἴσως ὁ καλύτερος γιὰ τὴν παροῦσα περίσταση. Τώρα ποὺ τὸ συλλογίζουμαι, ἀναγνωρίζω πῶς ὁ Βιτάλης ἔκαμε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὴ δύσκολη θέση μας. Τότε ὅμως δυὸ μόνο πράγματα ἔβλεπα 'ς αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶπε: Τὸ χωρισμό μας. Καὶ τὸν παντρόνε. (*)

Στὰ χωριὰ καὶ στὶς χῶρες ποὺ περάσαμε, πολλὲς φορὲς εἶχα ἰδῆ τέτοιους παντρόνες, νὰ ὁδηγοῦν τὰ παιδιά, ποὺ εἶχαν μαζεμένα ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ, μὲ μπαστουνιές.

Σκληροί, ἄδικοι, ἀπαιτητικοί, μέθυσοι, μὲ τὴ βριστιὰ καὶ τὴ βλαστήμια στὸ στόμα, μὲ τὸ χέρι πάντα σηκωμένο, δὲν ἐμοιαζαν καθόλου τὸν Βιτάλη.

Ἂν ἔπεφτα στὰ χέρια κανενὸς ἀπ' αὐτούς; Μὰ καὶ καλὸς νὰ μοῦ τύχαινε, πάντα θὰταν γιὰ μένα μιὰ ἀλλαγή. Ὕστερ' ἀπὸ τὴν παραμάννα μου, ὁ Βιτάλης· ὕστερ' ἀπὸ τὸν Βιτάλη, ἄλλος. Ἔτσι θὰ γίνουνταν πάντα; Ποτὲ ἐγὼ δὲν θὰ εἶχα ἕναν ἄνθρωπο νὰ μ' ἀγαπᾷ καὶ νὰ τὸν ἀγαπῶ, ἕνα πατέρα, μιὰ οἰκογένεια; Αἰώνια μόνος στὴ μεγάλη γῆ, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ σταθῶ κουθενά;

Πολλὰ πράγματα εἶχα νὰ ποκριθῶ στὸν Βιτάλη. Ἀπὸ τὴν καρδιά μου τὰ λόγια ἀνέβαιναν στὰ χείλη, μὰ τὰ κατάπινα.

Θέρρος μοῦ ζήτησε ὁ κύριός μου κι' ἐγκαρτέρηση. Ἔπρεπε νὰ τὸν ἀκούσω, γιὰ νὰ μὴ τοῦ μιγαλώσω τὴ λύπη.

Ἔπειτα δὲν ἦταν πιὰ κοντά μου. Γιὰ νὰ μὴν ἀκούσῃ ἴσως ὅσα θὰ τοῦλεγα, εἶχε τραβήξει πάλι μπροστά.

Τὸν ἀκολούθησα καὶ σὲ λίγο φθάσαμε σ' ἕνα κοτάμι, ποὺ τὸ περάσαμε ἀπὸ ἕνα γεφύρι τόσο λασκωμένο, ὅσο ποτὲ μου δὲν εἶχα ξαναϊδῆ. Τὸ χιόνι, μαῦρο σὰν τὸ κάρβουνο, σχημάτιζε κεῖ ἕνα μαλακὸ στρῶμα, ὅπου τὰ πόδια μου χώνουνταν ὡς τὸ στραγάλι.

Στὴν ἄκρη κείνοῦ τοῦ γεφυριοῦ, ἦταν ἕνα χωριὸ μὲ στενοὺς δρόμους· κι' ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ τὸ χωριό, ξανάρχιζε ἡ ἐξοχή, μιὰ ἐξοχὴ σπαρμένη ἀπὸ ἐλεεινὰ σπίτια.

Στὸ δρόμο, τάμαξια περνοῦσαν τώρα καὶ διατταυρώνουνταν ἀδιάκοπα. Εἶχα πληησιάσει τὸν Βιτάλη καὶ περπατοῦσα στὸ πλάϊ του. Κι' ὁ Κάκης ἀπὸ κοντά.

Σὲ λίγο, ἡ ἐξοχὴ τελείωσε καὶ βρεθήκαμε 'ς ἕνα δρόμο, ποὺ ἡ ἄκρη του δὲν φαίνουνταν. Ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ, ὡς πέρα, σπίτια· μὰ σπίτια φτωχά, λερωμένα, πολὺ λιγώτερο ὡραῖα ἀπὸ τὰ σπίτια τοῦ Μπορντὼ καὶ τῆς Τουλούζας.

Τὸ χιόνι ἦταν σὲ μέρη-μέρη σηκωμένον καὶ σωριασμένο· κι' ἀπάνω στοὺς μαύρους αὐτοὺς σωρούς, εἶχαν ρίξει στάχτες, σάπια λαχανικά, σκουπίδια καὶ βρῶμες κάθε λογῆς. Ὁ ἀέρας μύριζε σαπίλα· τὰ παιδιὰ ποὺ ἔπαιζαν μπροστὰ στὶς πόρτες εἶχαν πρόσωπα χλωμά.

— Ποῦ εἴμαστε δῶ; ρώτησα τὸν Βιτάλη.

— Στὶ Παρίσι, παιδί μου.

— Στὸ Παρίσι!...

Ἀλήθεια, αὐτὸ ἦταν τὸ Παρίσι;

Καὶ τὰ μαρμαρένια παλάτια; Κ' τὰ χρυσὰ δένδρα; κι' οἱ ἄνθρωποι; μὲ τὰ μεταξωτά;

Τί ἄσχημη κι' ἐλεεινὴ ἡ πραγματικότης!

Αὐτὸ λοιπὸν ἦταν τὸ Παρίσι, πρὶν τόσο ποθοῦσα νὰ τὸ ἰδῶ!

Ἀλλοίμονο, ναί! Κι' ἐδῶ θὰ περνοῦσα τὸν χειμῶνα, χωρισμένος ἀπὸ τὸν Βιτάλη... καὶ τὸν Κάπη!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Ὁ Παντρόνες τῆς ὁδοῦ Ντελουρσίν.

Ἂν καὶ ὅ,τι μὲ τριγύριζε τώρα μοῦ φαίνουνταν φρικτό, ἄνοιξα τὰ μάτια μου καὶ σχεδὸν ἐλησμόνησα τὴ δυστυχία μου γιὰ νὰ βλέπω.

Ὅσο προχωροῦσαμε μέσα στὸ Παρίσι, τόσο λιγώτερο ἀνταποκρίνουνταν, αὐτὰ ποὺ ἔβλεπα, μὲ τὰ παιδικά μου ὄνειρα καὶ μὲ τὶς φανταστικές μου ἐλπίδες: Τὰ ρυάκια στοὺς δρόμους σέκουνταν παγωμένα· ὁ βόρβορος, ἀνακατωμένος μὲ χιόνια καὶ μὲ κρόσταλλα, γίνουνταν ὁλοένα πιὸ μαῦρος· κι' ὅπου ἦταν ὑγρός, πίνουνταν ἀπὸ τοὺς τροχοὺς τῶν ἁμαξιῶν καὶ κολλοῦσε πυκνὸς στοὺς τοίχους κι' στὰ τζάμια τῶν σπιτιῶν, ποὺ εἶχαν ἀπὸ κάτω μαγαζιὰ φτωχὰ καὶ βρῶμικα.

Ὡρισμένως, τὸ Μπορτὼ ἦταν καλύτερο ἀπ' τὸ Παρίσι!

Ἀφοῦ περπατήσαμε πολὺ 'ς ἕνα πλατὺ δρόμο, κάπως καλύτερο ἀπὸ κείνους ποὺ εἴχαμε διασχίσει, ὅπου τὰ μαγαζιά, ὅσο κατεβαίναμε, γίνουνταν μεγαλύτερα καὶ ὡραιότερα, ὁ Βιτάλης ἔστρεψε δεξιὰ καὶ σὲ λίγο βρεθήκαμε σὲ μιὰ συνοικία ἐλεεινή. Τὰ σπίτια, ψηλὰ καὶ μαῦρα, λὲς κι' ἑνώνουνταν πρὸς τὰ πάνω· ὁ ὀχετός, ἀνοικτός, ἔτρεχε στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ, χωρὶς νὰ τοὺς μέλῃ γιὰ τὰ βρωμόνερά του, ἕνα πλῆθος ἀνθρωποι περπατοῦσαν στὸ λασπωμένο καλδερίμι. Ποτὲ μου δὲν εἶδα χλωμότερα πρόσωπα, οὔτε τολμηρότερα παιδιά, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ τριγύριζαν μέσα στὸ πυκνὸ πλῆθος τῶν διαβατῶν. Στὶς ταβέρνες ποὺ ἦταν ἄφθονες, ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἔπιναν ὄρθιοι κι' ἐφώναζαν πολὺ δυνατά.

Στὴ γωνιὰ ἑνὸς σπιτιοῦ διάβασα: «ὁδὸς Ντελουρσίν».

Ὁ Βιτάλης, ποὺ φαίνουνταν πῶς ἤξερε ποῦ πηγαίνει, παραμέριζε μαλακὰ τοὺς ὁμίλους ποὺ τὸν ἐμποδίζαν κι' ἐγὼ τὸν ἀκολουθοῦσα ἀπὸ κοντά.

— Πρόσεχε μὴ μὲ χάσῃς! μοῦ εἶχε πῆ.

(*) Padrone, ἰταλ. παραφέντης.

Μὰ ἡ συμβουλὴ ἦταν περιττή· ὄχι μόνο περπατοῦσα κοντά του, παρὰ καὶ γιὰ περισσότερη ἀτφάλεια, τὸν κρατοῦσα ἀπὸ μιὰν ἄκρη τοῦ ρούχου του.

Ἀφοῦ περάσαμε μιὰ στοὰ καὶ μιὰ μεγάλη αὐλή, φθάσαμε 'ς ἕνα μέρος ποὺ ἦταν σὰν πηγάδι, σκοτεινὸ καὶ πρασινωπό. Ἥλιος ἐκεῖ-μέσα δὲν θὰ μπῆκε βέβαια ποτέ! Ἤτκν κάτι ἀσχημότερο καὶ φοβερώτερο ἀπ' ὅ,τι εἶχα ἰδῆ ὡς τώρα στὸ Παρίσι.

— Ὁ Γαροφόλης εἶναι ἀπάνω; ρώτησε ὁ Βιτάλης ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ κρεμοῦσε κάτι κουρέλια στὸν τοῖχο, φωτιζόμενος ἀπὸ ἕνα φανάρι.

— Δὲν ξέρω. Ἀνέβα νὰ ἰδῆς μόνος σου. Ξέρεις ποῦ; ὕστερ' ἀπὸ τὴ σκάλα, ἡ πόρτα ἀντίκρυ.

— Γαροφόλης λέγεται ὁ παντρόνες ποὺ σοῦ εἶπα, μ' ἐπληροφόρησε ὁ Βιτάλης, καθὼς ἀνεβαίναμε μιὰ σκάλα γλυστερὴ ἀπὸ τὴν πολλὴ λάσπη ποὺ σκέπαζε τὰ σκαλοπάτια. Ἐδῶ κάθεται.

Ὁ δρόμος, τὸ σπίτι, ἡ σκάλα, δὲν μοῦ ἀρεσαν καθόλου. Τί μοῦτρα θὰ εἶχε ἄρά γε ὁ παραφέντης;

Ἡ σκάλα κερνοῦσε τέσσερα πατώματα. Στὸ τελευταῖο, χωρὶς νὰ κτυπήσῃ, ὁ Βιτάλης ἔσπρωξε μιὰ πόρτα ποὺ ἦταν ἀντίκρυ στὸ κεφαλόσκαλο, καὶ βρεθήκαμε σὲ μιὰ ἀπέραντη κάμαρα, ποὺ ἔμοιαζε μὲ ἀχυρῶνα. Στὴ μέση, ἕνα μεγάλο διάστημα γυμνὸ κι' ὁλόγυρα καμμιὰ δωδεκαριὰ κρεββάτια. Οἱ τοῖχοι καὶ τὸ ταβάνι πρέπει νὰ ἦταν ἄλλοτε ἄσπρα· ὁ κάπνος ὅμως, οἱ σκόνες κι' οἱ κάθε λογῆς ἀκαθαρσίες εἶχαν μαυρίσει τὸ σοβάτισμα, ποὺ ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἦταν τρύπιο ἢ ξεφτισμένο. Κι' ἔβλεπες παντοῦ ζωγραφιὲς μὲ κάρβουνο ἢ μὲ καρφί: ἐδῶ ἕνα πρόσωπο, ἐκεῖ ἕνα λουλούδι ἢ ἕνα πουλί.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΔΥΟ ΟΜΜΟΡΦΙΕΣ

Ὅλη τῆς ὡραίας μας ἐκδρομῆς τὴ γλύκα μᾶς τὴ χάλασε 'ς τὸ γυρισμὸ ἡ καλὴ γειτόνισσα μὲ τὸ λόγο της: «Ἄχ, κυρά μου, κύριε, ἀρχοντόπουλά μου, ὁ σκύλος μου σᾶς ἔπνιξε τὴν Καλογριούλα! Νὰ σᾶς τὴν πληρώσω. Ἡ κακομοῖρα, δὲ φταίω ἐγώ!»

Τί ἄκουσμα! Τὴν Καλογριούλα, τὴν ὀμμορφη κοττούλα ποὺ τὴ λατρεύαμε, νὰ μᾶς τὴ πνίξῃ ὁ σκύλος!...

— Ἄχ, τὸν κακοῦργο, ποῦ θὰ μᾶς πάῃ! φοβέριζαν τὰ μεγαλύτερα ἀπὸ τὰ παιδιά, ἐνῶ τὰ πιὸ μικρὰ ἀρχίζαν τὰ κλάμματα. Ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα κρατιοῦνταν καὶ προσπαθοῦσαν νὰ παρηγορήσουν τὴ συγχυσμένη γειτόνισσα καὶ νὰ τῆς δώσουν νὰ καταλάβῃ πῶς δὲν εἶχαν ἀπαίτηση νὰ τοὺς πληρώσῃ τίποτα. Γιατὶ δὲν λογαριαζαν τὴν ἀσήμαντη ζημιά, ὅσο λυποῦνταν τὴν ὀμμορφιὰ τῆς ἀδικοπνιγμένης μας Καλογριούλας.

Σὰν πείσθηκε ἐπὶ τέλους ἡ κυρὰ-Μπουλούλα, ἀπορασίσαμε κι' ἐμεῖς, — τί νὰ κάναμε μπροστὰ στὸ ἀνεπανόρθωτο; — νὰ μποῦμε 'ς τὸ σπίτι καὶ διασκελίσαμε τὸ κατῶφλι τῆς ξώπορτας. Μὰ καθὼς περνούσαμε τὴν αὐλὴ γιὰ νὰ φτάσουμε 'ς τὴ σκάλα, ὦ θαῦμα! νὰ καὶ ξεπροβάλλει καί, ζητῶντας τὰ συνειθισμένα της χάδια, ἔρχεται κατεπάνω μας καμαρωτὴ-καμαρωτή... ποιά; Ἡ πνιγμένη! Μάλιστα! Ἡ πεντάμορφη, ἡ τετράπαχη, ἡ κατάμαυρη Καλογριούλα, μὲ τὰ ὁλοκάλτσωτα πόδια, τὸν ὁλοφούντωτο τσοῦφο καὶ τὸ κατακκόκινο λειρί. Χωρὶς ὑπερβολή, ἀδύνατο νὰ παρασταθῇ τὸ τί γίνηκε τότε.

Σὰν βεβαιωθήκαμε καλὰ πῶς τὰ μάτια μας, κι' ἀκόμα καὶ τὰ χέρια μας, δὲ μᾶς γελοῦσαν, ἀπορήσαμε:

— Καλέ, μὴν τῆς ἔστριψε τῆς κυρὰ-Μπουλούλας; Τί ἦταν κι' αὐτὸ νὰ μᾶς τρομάξῃ ἔτσι πῶς χάθηκε τὸ καμάρι μας;

Ἡ μητέρα ἐμάντεψε.

— Τὴν ἄλλη κόττα θὰ ἐννοοῦσε, εἶπε.

Ἄ, ναί, ὑπῆρχε κι' ἡ Ξανθούλα, μὰ ποιός νὰ τὴν συλλογιστῇ, μι' ἀσχημόκοττα κεῖ πέρα! Μπροστὰ 'ς τὴν ὄμορφη Καλογριούλα· δὲν ἦταν τίποτ' αὐτή.

Ἡ μητέρα ξαπολουθοῦσε:

— Τὴ δυστυχισμένη, τὴν ἔπνιξε γιατὶ θὰ τὴ βρῆκε ἀπάνω 'ς τὴ φωλιά. Ἂν ἔφευγε, θὰ γλύτωνε κι' αὐτὴ σὰν τὴν Καλογριούλα, μὰ θὰ θέλησε νὰ ὑπερασπισθῇ ταῦγά της.

* * *

Ἀπὸ αὐτὰ τὰ λόγια, τὰ παιδιὰ ἄφισαν ἀθέλητα νὰ τοὺς ξεφύγῃ ἕνα «τὴν κακομοῖρα!» καὶ συλλογίστηκαν πῶς ἡ ὄμορφη Καλογριούλα, μὲ τὸ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ συντρόφισσά της ἀφοήθητη 'ς τὸν κίνδυνο, ἔδειξε μιὰ πολὺ ἄσχημη διαγωγή. Κι' ἔτσι ἄρχισε νὰ ὑποχωρῇ σημαντικὰ ἡ ἀγάπη ποὺ ἔτρεφαν γιὰ τὴν ὄμορφη κόττα, ἐνῶ 'στὴ θέση της ἄρχισε ἀτ βλαστάνῃ κάποιος θαυμασμὸς γιὰ τὴν ἄσχημη μὰ ἡρωϊκὴ Ξανθούλα.

Κι' ἕνα ἄλλο ἀκόμα συναίσθημα γέμιζε τώρα τὶς τρυφερὲς παιδικὲς ψυχές: Μιὰ τρομερὴ ἀνησυχία γιὰ ταῦγά τῆς κλώσσας, γιὰ τὰ πουλάκια ποὺ τόσο ἀνυπόμονα τὰ περίμεναν νὰ βγοῦν καὶ μόλις δυὸ - τρεῖς μέρες χρειάζουνταν ἀκόμα. Θὰ βγαίνανε τώρα πιὰ αὐτὰ τὰ πουλάκια;

Τρέξαμε ὅλοι 'στὸ κοττέτσι. Τὸ κοφίνι ἄνω-κάτω. Τὰ ἄχυρα σκορπισμένα, δυὸ -τρία αὐγὰ σπασμένα, φτερὰ μαδημένα, αἵματα... Ἔβλεπε κανεὶς πῶς ἡ μητέρα δὲν εἶχε ἀστειευθῆ, ὑπερασπίζοντας τὰ παιδιά της. Μὰ νικήθηκε, ἡ δυστυχισμένη. Πῶς πονούσαμε τώρα τὸ θάνατό της!

Ὁ κατέρας εἶπε πῶς πρέπει νὰ πάῃ νὰ βρῇ καμμιὰ κλώσσα, νὰ τὴν καθίσουμε σ' ταῦγὰ ποὺ 'χαν μείνει, προτοῦ κρυώσουν. Μὰ τὰ παιδιὰ δὲν τὸ ἐννοοῦσαν.

Μιὰ ποὺ εἴχαμε τὴν Καλογριούλα, αὐτήν, ναλέ, ἔπρεπε νὰ καθίσουμε 'ς τὸ κοφίνι μὲ τ' αὐγά.

Αὐτὴ θὰ τ' ἀποξεκλώσσιαζε κι' αὐτὴ ἀργότερα θὰνέτρεφε τὰ πουλάκια. Ἔτσι μποροῦσε καὶ νὰ ἐξιλεωθῇ γιὰ τὴν ἀστοργία ποὺ εἶχε δείξει 'στὴ μάννα τους.

Ἐπειδὴ ἦταν βράδυ κι' ὁ πατέρας, ὅπως ὅλοι μας, ἦταν κουρασμένος ἀπὸ τὴν ἐκδρομή καί, τὸ σπουδαιότερο, ἐπειδὴ μιὰ -δυὸ μέρες πρὶν εἶχε ἀκούσει τὴν Καλογριούλα νὰ κάνῃ κλούκλού, ἡ μητέρα ὑποστήριξε τὴν πρότασή μας.

Καθίσαμε λοιπὸν τὴν Καλογριούλα 'ς τὸ καλάθι μὲ τ' αὐγὰ κι' ἐφύγαμε ἀπὸ τὸ κοττέτσι.

* * *

Ἀνεβήκαμε πάνω, ξαλλάξαμε, δειπνήσαμε κι' ὕστερα πήραμε ἕνα κερί, γιατὶ εἶχε πιὰ σκοτεινιάσει, καὶ ξανακατεβήκαμε νὰ ἰδοῦμε τί γίνεται.

Ὦ τί φρικτὸ θέαμα, σὰν μπήκαμε 'ς τὸ κοττέτσι! Ὅλα τὰ αὐγά, μὲ τὰ μεσογίνωτα πουλιά, σπασμένα κι' ἡ ἀναίσθητη Καλογριούλα νὰ τρώγῃ μ' ὅλη της τὴν ἡσυχία τὸ περιεχόμενό τους!

— Ἄ, τὴν κακούργα!

Τὰ παιδιά, μ' ὅλη της τὴν ὀμμορφιά, τόσο ἀπαίσια τὴν εἶδαν 'ς τὸ φοβερό της ἔγκλημα, ποὺ δὲν ἐδίστασαν νὰ τὴν καταδικάσουν σὲ θάνατο:

— Νὰ τὴ σφάξῃς, μητέρα, τὴν κακούργα, παρακαλοῦσαν. Νὰ τὴ φᾶμε, ὅπως αὐτὴ τρώει τὰ πουλάκια!

Ἡ μητέρα ὅμως, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ ἐρημώσῃ τὸ κοττέτσι της μονομιᾶς, ἢ πρὶν μπορεῖ νὰ λυπότανε ἀκόμα τὴν ὀμμορφιὰ τῆς κακιᾶς Καλογριούλας, δὲν ἔστερξε 'ς αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία κι' εἶπε πῶς ἦταν ἀπαραίτητη μιὰ κόττα γιὰ νὰ μὴν ἀναγκάζεται νὰ πετᾷ τὰ ψίχουλα, ποὺ ἦταν ἀμαρτία. Ἔτσι ἡ «κακούργα» συχωρέθηκε. Μὰ κάποια ἀνώτερη δύναμη φρόντισε νὰ τιμωρήσῃ τὸ ἔγκλημά της καὶ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ αἴσθημα τῶν παιδιῶν.

Σὲ λίγες μέρες, ἡ Καλογριούλα ἔβγαλε τὴν κόρυζα. Ὁ πατέρας τότε τὴν ἐπῆγε σὲ κάποια γυναῖκα, γιὰ νὰ τῆς τὴν κόψῃ, κι' αὐτὴ κατὰ λάθος τῆς ἔκοψε... τὸ λαιμό. Ἔτσι, κάποια Κυριακή, ἡ καλή σας Καλογριούλα σερβίρουνταν 'ς τὸ τραπέζι μας ὡς ἔξοχη κιλαφάδα, ποὺ φαγώθηκε ἀπ' ὅλους μ' ἐξαιρετικὴ ὄρεξη καὶ φαιδρότητα θαυμαστή.

Τὴν Ξανθούλα τὴ λυπόμαστε ἀκόμα· μὰ γιὰ τὸ θάνατο τῆς Καλογριούλας, κανένας δὲν πικράθηκε, κανένας δὲν εἶπε «κρῆμα 'ς τὴν ὀμμορφιά της». Γιατὶ αὐτή, ἐξωτερικὴ καὶ ψεύτικη ὀμμορφιά, σβύσθηκε μπροστὰ στὴν ἐσωτερική, τὴν ἀνώτερη, — τὴν ὀμμορφιὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς θυσίας...

Ε. Α.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ι. ΚΥΛΠΑΣΗΣ (Ναυτόπαις), ἐν Ἀγρινίῳ. Πρῶτον Βραβεῖον 18ου Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος.

ΜΠΑΓΙΡΑΣ Π. ΧΩΡΑΦΑΣ (Ἔνδοξος Μιλτιάδης), ἐν Κορίνθῳ. Β' Βραβεῖον 18ου Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος.

Β. Γ. ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ, ἐν Τριπόλει. Γ' Βραβ. Δημοψηφ. 1915 ("Ινδαλμα τ. Ἑλληνισ.) καὶ Α' 18ου Ξεσπ. ("Ἑλλην Καθρύφ).

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Θ. ΒΟΓΙΑΤΖΗΣ, ἐν Θεσσαλονίκῃ. Δεύτερον Βραβεῖον 18ου Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος.

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 195.)

Θὰ δοκιμάσῃ δηλαδή. Γιατὶ δὲν εἶναι τόσο εὔκολο ὅπως τὸ φαντάστηκε ἡ Στρουμπούλα, κι' ἡ Ἰδια ἀκόμα ἡ Μίνα.

Μπά! ὄχι δά! Γιὰ κοιτᾶτε, καλέ, αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι, ποὺ τώρα δὰ μπῆκε μὲ τόση εὐκολία, νὰ κάνῃ τόσα καπρίτσια γιὰ νὰ βγῇ!

Μὰ κάτι μαγεία θὰ τοῦ κάνανε. Τὸ τραβάει ἀπ' ἐδῶ ἡ Μίνα, τὸ τραβάει ἀπὸ κεῖ. Τίποτα. Θαρρεῖς πὼς ὅσο περισσότερο πολεμάει νὰ τὸ βγάλῃ, τόσο περισσότερο κεῖνο στενεύει.

Ἔκτὸς πιά, ἂν χοντραίνει... τὸ δάχτυλο τῆς Μίνας.

Τὸ βέβαιο εἶναι πὼς κανεὶς δὲ θὰ φανταζόταν ε, πὼς τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ ποὺ σφίγγει τὸ δαχτυλάκι σὰν νὰ θέλῃ νὰ τὸ πνίξῃ, μπόρεσε πρὸ ὀλίγου νὰ μπῇ μὲ τόση εὐκολία σ' ἕνα δάχτυλο κόκκινο τώρα καὶ πρισμένο. Κάτι τρέχει ἐδῶ πέρα, κάτι ἀφύσικο καὶ ἴσως-ἴσως ἀνησυχαστικό.

Μ' ἀλλαγμένη φωνὴ ἡ Μίνα φωνάζει τὴν καμαριέρα της.

— Νέλλη, θέλω νὰ βγάλω τὸ δαχτυλίδι μου.

Ἡ Νέλλη μουρμουρίζει, σταματάει μιὰ στιγμή, καμώνεται πὼς πολεμάει νὰ τὸ βγάλῃ καὶ σηκώνει τοὺς ὤμους της. Ἀδύνατο.

Τὸ δάχτυλο τῆς Μίνας, ἀπὸ τὸ πολὺ τὸ τραβούλιαγμα, μοιάζει σὰν λουκάνικο πρισμένο. Ὑπομονή. Ἴσως τὸ βράδυ, μὲ κρύο νερὸ καὶ μὲ σαπούνι, μπορέσῃ καὶ βγῇ.

Τῆς Μίνας ἡ φωνὴ μόλις ἀκούγεται. Κι' ἂν δὲ βγῇ ἀπόψε, Νέλλη;!

Κι' ἂν δὲ βγῇ; ἐ! θὰ τὸ κρατήσῃ. Τὸ πολὺ-πολὺ μπορεῖ νὰ τῆς κόψουν τὸ δάχτυλο.

Καὶ ἡ Νέλλη, ἀφοῦ ψυχρὰ ψυχρὰ εἶπε κι' αὐτὴ τὴν τρομερὴ ὑπόθεση, ἔφυγε.

Ἡ Μίνα ἔμεινε ἀποσβολωμένη καὶ συλλογίζεται τί μπορεῖ νὰ τῆς γίνῃ. Ἕνα ἀπὸ τὰ δύο. Ἢ θὰ εἶναι τὸ δαχτυλάκι τῆς φυλακισμένο μέσα σ' αὐτὸ τὸ καταραμένο δαχτυλίδι, ἢ θὰ τῆς τὸ κόψουν

Φρίκη!...

***

Μὲ κάτινούργια δύναμη, μὲ λύσσα, ἡ Μίνα φουχτώνει τὸ δαχτυλίδι, τὸ σφίγγει, τὸ τραβάει, ἰδρώνει, τσιμπιέται, πονάει. Τίποτα. Γιὰ μόνο ἀποτέλεσμα ἔχει τώρα, ὅτι τὸ μεσιανό της δάχτυλο, ἀπὸ κόκκινο ποὺ ἤτανε, γίνηκε βιολέ, σχεδὸν μπλέ, ἴσαμε τὴν ἄκρη τοῦ νυχιοῦ. Τὸ δαχτυλίδι μοιάζει σὰν χαλκᾶς βασανιστηρίου. Καὶ τὰ δυὸ μαργαριταράκια κοιτάζουν τὴ Μίνα σὰν τὰ ξέθωρα μάτια ἑνὸς κακοῦ ζώου.

— Ἄχ! καλύτερα νὰ πεθάνω παρὰ νἄχω γιὰ ὅλη μου τὴ ζωὴ ἕνα τέτοιο δάχτυλο!

Θὰ τῆς τὸ κόψουν λοιπόν! Πῶς; μὲ μαχαίρι, μὲ μπαλτᾶ, μὲ γιαταγάνι ἢ μὲ τὴ λαιμητόμο; Τρομερό!

Κι' ἄξαφνα ὁ θεῖος ὁ Γιάννης καὶ ἡ μαμμὰ καὶ ὁ μπαμπᾶς ἀνατριχιάζουν. Σὰν μπόμπα πέφτει μέσα στὸ σαλόνι ἡ Μίνα καὶ οὐρλιάζει μέσα στ' ἀναφυλητά της.

— Ὤ! μαμμά! μαμμά! ἂν εἶναι νὰ μοῦ τὸ κόψουν, καλύτερα τώρ' ἀμέσως.

Κατάπληξη. Ὅλοι ρωτοῦν μὲ ἀγωνία τὴ Μίνα, ποὺ ἀπαντᾷ μὲ κομμένα μισόλογα. Ἄδικα τὴν παρηγοροῦν, τοῦ κάκου τὴ μαλώνουν. Ἡ ἀπελπισία της εἶναι μεγάλη.

Ὁ θεῖος ὁ Γιάννης μπαίνει στὴ μέση. Φέρνουν σαπούνι, μιὰ κούπα μὲ κρύο νερό. Τὸ μεχρὶ ἰδρωμένο χεράκι βουτήχθηκε μέσα καὶ τὸ τρίβουν τώρα μεθοδικά, τοῦ κάνουν σωστὸ μασσάζ. Ἕνα ἕνα τὰ δάκρυα τῆς Μίνας τρέχανε στὰ μαγουλάκια της. Ἄχ! ποτὲ δὲ θὰ βγῇ! ποτέ!

Κι' ἄξαφνα, ἡ Μίνα βγάζει φωνή. Νά το! Μὰ πῶς! κανεὶς δὲν ξερε. Νά τοτῶρα, ἀκίνδυνο στὴ φούχτα τῆς μαμμᾶς.

Μὲ μάτια ὅλο θαυμασμὸ κοιτάζει ἡ Μίνα τὸ δάχτυλό της πρησμένο μὰ ἐλεύθερο... Ζήτωω!...

Ὅλοι ἀνάσαναν. Καὶ πειράζουν φυσικὰ τὴ Μίνα, ποὺ δέχεται τὰ πειράγματα καλόκαρδη.

Κι' ὁ θεῖος ὁ Γιάννης, ἡσυχος πιά, μουρμουρίζει σὰν μισοθυμωμένος.

— Τὸ νοῦ σου· μουσίτσα, νὰ ἰδῇς ἐσὺ ἀνθὰ ξανακάμω ὅ,τι μοῦ παραγγέλνεις!..

Μὲ τὰ μάγουλα βρεμένα ἀκόμα, μὲ τὴ φωνὴ ὄχι σταθερή, μὰ πονηρὴ κιόλα, ἡ Μίνα πειράζει τοὺς ἄλλους ὅσο καὶ 'κεῖνοι τὴν πειράζουν.

Καὶ μ' ἕνα μισὸ χαμόγελο, ἀπαντᾷ στὰ λόγια τοῦ θείου της.

—Εἴρεις, θεῖε Γιάννη; Τὴν ἄλλη φορὰ ποὺ θἄρθῃς, νὰ μοῦ φέρῃς ἕνα ἐλέφαντα. Σίγουρα θὰ κάνῃ λιγώτερη φασαρία. Ἔ...

(A. Lichtenberger) Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

ΕΣΤΙΑΣ

Μὲ τὸ λυχνάρι ἡ Ἑστιὰς πηγαίνει
Πρὸς τὸ Ναό, βαδίζωντας σκυφτή.
Ἡ ἀπάρθενη Θεὰ ποὺ τὴν προσμένει
Τ' ἄσβυστο φῶς της τὸ χρωστᾷ 'ς αὐτή.

Ὦ Ἑστιάς, ποὺ σὲ καλεῖ ὁ σοφὸς
Ἐλπίδα! Λυχνοφόρα ὅπως ἐκείνη,
Σὺ τῆς ζωῆς μου κυβερνᾷς τὸ φῶς,
Μόλις τὸ δῆς θαμπὸ νὰ τρεμοσβύνῃ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ O. LE ROY]

Α'. (Συνέχεια)

Καὶ κτυπῶντάς τον στὸν ὦμό, ὁ Ἀράπης ἐξακολούθησε:

— Πολὺ μυαλὸ μέσα κεφάλι ντικό σου, φίλο Ἀρλεκῖνο! Ἐμεῖς οἱ ντυὸ γκίνει σὲ λίγο ἑκατομμυριοῦχο!

Ἡ ἐπιγραφὴ ἦταν καρφωμένη δίπλα στὴν πόρτα,—μιὰ πόρτα μικρὴ μὰ χοντρή, ποὺ εἶχε κι' ἕνα βαρὺ σιδερένιο κτυπητῆρι. Ὁ Ἀρλεκῖνος σήκωσε αὐτὸ τὸ κτυπητῆρι καὶ τὸ ἄφισε νὰ πέσῃ τρεῖς φορές. Ἔκανε ἕνα κρότο διαβολεμένο!

Ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά, πίσω ἀπὸ τὸ μαντρότοιχο, ἀκούσθηκαν βήματα βαρειά, συρτά, κι' ὁ κρότος ἑνὸς μπαστουνιοῦ ποὺ κτυποῦσε ρυθμικὰ τὸ χαλικωτὸ τροτὸ ἐδάφος. Ἔπειτα ἔτριξε ἕνα κλειδὶ κι' ἡ πόρτα ἄνοιξε σιγὰ καὶ προφυλακτικά.

—Τί ἀγαπᾶτε;

Ἕνας γέρος ἰσχνὸς καὶ σκυφτός, μὲ κυρτὴ μύτη καὶ μὲ φορέματα πολὺ παλιᾶς μόδας, — φοροῦσε καὶ περούκα μὲ φιόγκο ἀπὸ πίσω,—τύπος Ἐξηνταβελώνη, φιλαργύρου, ποὺ κι' ὁ Μολιέρος θὰ τὸν ἀναγνώριζε γιὰ τὸν ἴδιο τὸ ἥρωά του, παρουσιάστηκε στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας καὶ ρώτησε τοὺς δυὸ φίλους τί θέλουν.

—Μπονζούρ, μοσσιού! τὸν ἐχαιρέτησε πρῶτος ὁ ἀράπης, μὲ τὸ πιὸ γλυκό του χαμόγελο.

Ἀλλὰ στὴ θέα τῆς φοβερῆς ἐκείνης ὀδοντοστοιχίας, ποὺ ἡ ἀσπράδα της γυάλιζε στὸ μαῦρο φόντο τοῦ προσώπου, ὁ γέρος ὀπισθοχώρησε τρομαγμένος, σὰ νἄβλεπε μπροστά του κανένα δράκοντα.

Τότε μπῆκε στὴ μέση ὁ Ἀρλεκῖνος.

—Κύριε, εἶπε ὅσο εὐγενικώτερα μποροῦσε· ἐπιτρέψετέ μου νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸ φίλο μου, τὸ νεαρὸ πρίγκηπα Ἀβδουλλὰχ Ραντί-Γκρί, ποὺ ἡ οἰκογενειά του τὸν ἔστειλε στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ σπουδάσῃ τὸν εὐρωπαϊκὸ πολιτισμό. Ὅσο γιὰ μένα, ἔχω τὴν τιμὴ νὰ εἶμαι ὁ μαρκήσιος Ἀρλεκῖνος κι' ἦλθα ἀπὸ τὴν Ἰταλία γιὰ νὰ μάθω πολιτική, συναναστρεφόμενος τοὺς μεγάλους σας ἄνδρας.

Ὁ Κάσσανδρος ἐπλησίασε κάλι. Τὸν εἶχαν ἡσυχάσει κάπως οἱ πομπώδεις ἐκεῖνοι τίτλοι, ποὺ ὁ Ἀρλεκῖνος ἔδωσε στὸν ἑαυτό του καὶ στὸ μαῦρό του σύντροφο.

Ὁ κατεργάρης ἐξακολούθησε:

—Οἱ φίλοι μας ἐδῶ, ποὺ ἔχουν τὰ μέσα, μᾶς προσκάλεσαν νὰ κατοικήσουμε στὸ Παλάτι. Πρὸς τὸ συμφέρο ὅμως τῶν σπουδῶν μας, προτιμήσαμε νὰ διατηρήσουμε τὸ ἰνκόγντιτό μας καὶ νὰ κατοικήσουμε ἀπόκεντρα, παράμερα, γιὰ νὰ ἀποφύγουμε τὶς ὀχληρὲς ἐπισκέψεις.

—Ἔκάματε πολὺ καλά, ἀποκρίθηκε ὁ Κάσσανδρος, ποὺ μέσα του ξυπνοῦσε τώρα τὸ ἔνστικτο τοῦ σπιτονοικοκύρη. Νομίζετε λοιπὸν πὼς ἐδῶ μπορεῖτε νὰ βρῆτε ὁ,τι σᾶς χρειάζεται;

—Ἀκριβῶς, κύριε Κάσσανδρε! Κι' ἄμα εἴδαμε τὸ ἐνοικιαστήριό σας, ἀποφασίσαμε νὰ κτυπήσουμε τὴν πόρτα σας καὶ νὰ σᾶς γυρέψουμε τὶς πληροφορίες, ποὺ θὰ ἔχετε τώρα τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς δώσετε. Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἄχ, εὐγενέστατοί μου ἄρχοντες! ἀναστέναξε ὁ Κάσσανδρος. Τί ἀτυχία γιὰ μένα! Φανταστῆτε ὅτι δὲν ἔχω νὰ σᾶς δώσω, παρὰ μιὰ κάμαρα μὲ δυὸ κρεββάτια!

— Δὲν μᾶς πειράζει, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀρλεκῖνος. Ὁ φίλος μου κι' ἐγώ, ἂν καὶ ὑψηλῆς περιωπῆς ἄνθρωποι, εἴμαστε συνειθισμένοι στὴν ἁπλότητα καὶ θὰ μποροῦσαμε νὰ οἰκονομηθοῦμε στὴν κάμαρα ποὺ ἔχετε.

—Τότε λοιπὸν ὁρίστε, ἀφέντες μου! φώναξε ὁ Κάσσανδρος μὲ μιὰ ὑπόκλιση ὥς κάτω· περᾶστε μέσα, νὰ σᾶς δείξω τὸ σπίτι καὶ τὴν κάμαρα.

Τὶ εὐκολόπιστοι ποὺ ἦταν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνο τὸν καιρό! Μὰ καὶ σήμερα τάχα, λιγώτεροι τὴν παθκίνουν ἀπὸ τέτοιους μπαγαπόντες;

Ὁ Κάσσανδρος διαπλάτωσε τὴν πόρτα καὶ παραμέρισε, γιὰ νὰ περάσουν οἱ καινούργιοί του νοικάριδες. Αὐτοὶ μπῆκαν μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ μὲ τὸ ἀριστοκρατικὸ ἐκεῖνο ὕφος ποὺ θὰ ταίριαζε 'ς ἕνα μαῦρο πρίγκηπα καὶ 'ς ἕνα μαρκήσιο ἰταλό. Εἶχαν φθάσει κιόλα στὴ μέση τῆς αὐλῆς, ἐνῷ ὁ Κάσσανδρος στέκουνταν ἀκόμα στὸ κατῶφλι, κάνοντας ἕνα σωρὸ τεμενάδες, γιὰ νὰ δείξῃ τὸ μεγάλο του σεβασμό.

«Ἕνας γέρος ἰσχνός...» (Σελ. 205.)

Ἀποφάσισε ἐπιτέλους νὰ ἰσιώσῃ τὴ ραχοκοκκαλιά του, ποὺ τοῦ πόνεσε σκυφτὴ τόσην ὥρα, ἔκλεισε τὴν πόρτα προσεκτικὰ καὶ πρόθυμα τοὺς ξένους του στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ. Τοὺς ἄνοιξε τότε καὶ τὴ δεύτερη αὐτὴ πόρτα, καὶ καθὼς μπῆκαν 'κεῖνοι κι' ἄρχισαν νἀνεβαίνουν τὴ σκάλα, ὁ Κάσσανδρος ξοπίσω τοὺς ἔλεγε:

—Εἴμαστε λίγοι ἄνθρωποι στὸ σπίτι καὶ θἄχετε μεγάλη ἡσυχία, ἐκλαμπρότατοι. Ἀπὸ πρῶτο πάτωμα κάθεται ἕνας νέος,-Πιερρότο τὸν λένε,—ὁμογάλακτος ἀδελφὸς τῆς κόρης μου. Εἶναι χαριτωμένο παιδὶ ἂν καὶ λιγάκι χλωμοπρόσωπο. Στὴ σοφίτα κάθεται ὁ μπάρμπα—Μισταφλοῦτος, φτωχὸς ὁ φουκαρᾶς, ποὺ τὸν κρατῶ ἀπὸ φιλανθρωπία, ὅσο μοῦ πληρώνει ταχτικὰ τὸ νοίκι τῆς κατοικίας του. Ὅσο γιὰ τὸ ἰσόγειο, 'ς αὐτὸ δὲν κατοικεῖ ἄλλος παρὰ ἡ κόρη μου ἡ Κολομπίνα, κι' ἐγὼ ὁ δοῦλος σας.

Μιλώντας, ἀνέβηκαν στὸ πρῶτο πάτωμα κι' ἐκεῖ εἶδαν τὴν κάμαρα, ποὺ ὅπως ὅλα τὰ «μετ' ἐπίπλων δωμάτια» ποὺ νοικιάζουνται, ἦταν ἐπιπλωμένη ἄσχημα, καὶ προστυχότατα. Ἀλλὰ μόλις τῆς ἔρριξαν μιὰ μάτιά, ὁ Ἀρλεκῖνος θιάσθηκε νὰ δηλώσῃ πὼς τοὺς ἄρεσε πολύ, κωστοὺς ἔκανε λαμπρὰ καὶ πὼς ποτὲ δὲν θὰ εὕρισκαν καλύτερη κατοικία!

Ἀμέσως, σὰ νἄθελε νὰ δείξῃ πὼς ἔπιασαν κηλὰ τὴν κάμαρα, ὁ Ραντί—Γκρὶ πέταξε στὸ πάτωμα τὴν πολύτιμη βαλίζα του πού, πέφτωντας, ἔκαμ' ἕνα κρότο μεταλλικό. Ἀναγάλλιασε ἡ ψυχὴ τοῦ Κασσάνδρου, ἄμα ἄκουσε τὸ χαρακτηριστικὸ αὐτὸ κρότο κι' ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη δικπλασιάσθηκε ὁ θαυμασμὸς κι' ἡ ἐμπιστοσύνη του πρὸς τοὺς ξένους. Ἔτσι ἀποσύρθηκε καὶ τοὺς ἄφισε, χωρὶς κἄν νὰ τοὺς ζητήσῃ καπάρο, ὅπως συνήθιζε πάντα.

Ὁ γέρο-φιλάργυρος κυριολεκτικῶς εἶχε καταχτηθῆ. Καὶ πρὶν φύγῃ, τοὺς παρουσίασε ἕνα μεγάλο κλειδὶ ποὺ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τοὺς εἶπε:

—Ὁρίστε ἕνα κλειδὶ τῆς πορτοῦλας τοῦ δρόμου. Κάθε νοικάρης ἔχει τὸ δικό του, γιὰ νὰ μπορῇ νἀμπαινοβγαίνῃ ὅταν θέλῃ. Χρεωστῶ ὅμως νὰ πληροφορήσω τὶς Ἐκλαμπρότητες σας, ὅτι γιὰ προφύλαξη ἀπὸ τοὺς κλέφτες, ποὺ ἐδῶ στὸ Παρίσι εἶναι πολλοί, κάθε βράδυ, πρὶν κοιμηθῶ, ἀμπαρρώνω ἀπὸ μέσα. Ἀδιάφορο! ἂν τύχῃ κἀμμιὰ φορὰ νὰ γυρίσετε ἀργὰ καὶ νὰ βρῆτε τὴν πόρτα ἀμπαρρωμένη, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κτυπήσετε. Ἐγὼ δὲν κοιμοῦμαι βαρειά. Θὰ κατεβῶ ἀμέσως καὶ θὰ σᾶς ἀνοίξω.

«Τοὺς παρουσίασε ἕνα μεγάλο κλειδί...» (Σελ. 205.)

— Ἔννοια σας, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀρλεκῖνος· ἐμεῖς κάνουμε ζωὴ ἥσυχη καὶ τακτική. Πλαγιάζουμε μὲ τὶς κότες. Δὲ θὰ ἐνοχληθῆτε νύχτα ποτέ.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΘΛΙΨΗ ΜΟΥ

Στὴ μνήμη τοῦ φίλου μου
Ἀγαμ. Χαριτωνος

Β'.

Περνοῦν τὰ χρόνια γρήγορα,
μαζὶ μ' αὐτὰ κι' οἱ πόνοι,
τὰ βάσανα κι' οἱ στεναγμοὶ
κι' οἱ πίκρες τῆς ζωῆς.
Καθὼς τὸ χιόνι στὰ βουνὰ
τὸ καλοκαίρι λυώνει
κι' ἀνθίζει, πρασινίζοντας
ἡ χλωρασιὰ τῆς γῆς.

Μιὰ θλίψη μόνον στὴν καρδιὰ
ποὺ εἶναι ριζωμένη,
καὶ μέσα τρώει τὰ σπλάχνα μου,
ποτὲ της δὲ θὰ βγῆ.
Αὐτὴ θὰ μείνῃ πάντοτε
ὅπου βαθειὰ κρυμένη,
τὴν ἄφισες σὲν ἔφυγες
γιὰ πάντα, φίλε, ἐσύ.

Περνοῦν τὰ χρόνια γρήγορα,
μαζὶ μ' αὐτὰ κι' οἱ πόνοι,
τὰ βάσανα κι' οἱ στεναγμοὶ
κι' οἱ πίκρες τῆς ζωῆς.
Μὰ τοῦ δικοῦ σου τραγουδιοῦ
δὲ θὰ διαβοῦν οἱ τόνοι,
ποὺ ἀντηχοῦνε θλιβερὰ
στὰ βάθη τῆς ψυχῆς!

Θλιμμένη Ψυχή

ΣΚΗΝΕΣ

ΜΙΑ ΨΥΧΗ

—Καλὲ Γιαγιά! Τάμαθες; Πέθανε ὁ Βασίλης ὁ ψαρᾶς!

—Πέθανε;.. Πῶς; Πότε;

—Τὸν βρήκανε πνιγμένο...

—Πνιγμένο;...Μπά! Θεός φυλάξοι!...

Τὰ σάστισε ἡ κακομοίρα ἀπ' τὸ ξαφνικό. Ἔ! ὅσο νὰ πῇς, δικός μας ἄνθρωπος ἤτανε... Κάθισε λίγο σκεπτική κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ μπαινοβγαίνῃ μὲ μάτια δακρυσμένα, πιὸ καμπουριασμένη ἀπ' τὸ φυσιό της. Καὶ κάθε τόσο στοματοῦσε μπροστά μου γιὰ νὰ μοῦ πῇ,

—Τὸν κακομοίρη... Γραφτό του ἤτανε!...

—Κι' ἤταν νέος ἄνθρωπος...

Καὶ πάλι μπαινοβγαίνει χωρὶς σκοπό, σαστισμένη...

—Καλὲ Γιαγιά;... Στενοχωρέθηκες;...Ἔτσι εἶναι ὁ κόσμος. Σήμερ' αὐτός, αὔριο,γώ:..

—Κουνήσου ἀπ' τὴ θέση σου, παλιόπαιδο! μοῦ κάνει ψευτοαγριεμμένη. Καὶ λέγοντας μ' ἁρπάζει ἀπ' τοὺς ὤμους καὶ πολεμάει νὰ μὲ σείσῃ ἀπ' τὸ κάθισμά μου...

Κι' ἔπειτα:

—Ξέρεις τί συλλογίζομαι;

—Τί;

—Νά! ποὺ ἐρχότανε συχνὰ νὰ μοῦ φέρῃ τίποτα ψάρια καὶ χωρὶς νὰ μπῇ μέσα μοῦ φώναζε ἀπ' τὴν ὀξώπορτα: «Γριά!... Ἔ! Γριά!» Κι' ἐγὼ ἀπὸ μέσα μου τὸν καταριόμουν: «Μπά! ποὺ νὰ μὴ γεράσῃς!» Καὶ τῶλεγα γιατὶ κουρντιζόμουνα. Ὄχι νὰ πῆς ἀπὸ κακό...

—Καλὴ μου Γιαγιά! Σὺ νὰ βάλῃς κακὸ στὸ νοῦ σου;...

Τὴν ἐφίλησα κι' ἐκείνη ψευτογελώντας.

—Νὰ ποὺ ἔπιασε ἡ κατάρα μου!...

Καὶ τὸ σκέπτεται σοβαρὰ αὐτὸ μόλο ποὺ δείχνει πὼς δὲν τὸ πιστεύει...

Χρυσὴ μου Γιαγιά!

Αὔριο χωρὶς ἄλλο θὰ πάῃ νὰ τὸ πῇ τοῦ Παπα-Νεκτάριου...

Φρέντος

Η ΓΛΩΣΣΑ

Μιαν ἡμέραν, ὁ Ξάνθος, φιλοξενῶν μερικοὺς φίλους του, παρήγγειλεν εἰς τὸν δοῦλόν του Αἴσωπον, νὰ ἀγοράσῃ ὅτι καλύτερον εὕρῃ εἰς τὴν ἀγοράν.

Ὁ Αἴσωπος ἀγόρασε γλώσσας καὶ τὰς ἐμαγείρευσε ποικιλοτρόπως, ὥστε ὅλα τὰ φαγητὰ ἀπελοῦντο μόνον ἀπὸ γλώσσας.

—Δὲν σοῦ παρήγγειλα, εἶπεν ὁ Ξάνθος μετ' ὀργῆς, νὰ ἀγοράσῃς ὅ,τι καλύτερον εὕρῃς;

—Καὶ ὑπάρχει τίποτε καλύτερον ἀπὸ τὴν γλῶσσαν, ἀπήντησεν ὁ Αἴσωπος. Ἡ γλῶσσα εἶναι τὸ μέσον μὲ τὸ ὁποῖον συνεννοοῦνται οἱ ἄνθρωποι, εἶναι τὸ ὄργανον τῆς ἀληθείας, διὰ τῆς γλώσσης ἐξευγενίζονται οἱ ἄνθρωποι, δι' αὐτῆς διδάσκονται, καὶ διὰ αὐτῆς ἐκφράζουσιν τὴν πρὸς τὸν Θεὸν λατρείαν των.

—Καλά, τῷ λέγει ὁ Ξάνθος· αὔριον λοιπὸν νὰ ἀγοράσῃς τὸ χειρότερον ποὺ θὰ εὕρῃς εἰς τὴν ἀγοράν.

Καὶ ὁ Αἴσωπος ἔφερεν καὶ πάλιν γλώσσας.

—Αὐτὸ εἶναι τὸ χειρότερον; ἀνεφώνησε, ἔξω φρενῶν πλέον, ὁ Ξάνθος.

—Βέβαια, ἀπεκρίθη ὁ Αἴσωπος· ἡ γλῶσσα εἶναι τὸ χειρότερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Ἡ γλῶσσα εἶνε μήτηρ πάσης ἔριδος, ἐν δὲν ὑπῆρχε ἡ γλῶσσα, δὲν θὰ ὑπῆρχε οὔτε ψεῦδος, οὔτε συκοφαντία, οὔτε βλασφημία.

(Ἐκ τοῦ βίου τοῦ Αἰσώπου.)

Κέρδικ Ἔρρολ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφοκεφαλάκης ἄρχισε νὰ κάνῃ φαλάκρα.

Μιὰ μέρα, ἀφοῦ τὸν ἐξύρισε ὁ κουρεύς του, τὸν ρώτησε:

—Καὶ στὸ κεφάλι τί θέλετε νὰ σᾶς βάλω;

—Λίγες τρίχες! ἀποκρίθηκε ὁ Κουφοκεφαλάκης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ποπλίου Βαλερίου

***

Ὁ Διδάσκαλος:—Εἰς τί μᾶς χρησιμεύει, Τάκη, τὸ στόμα;

Ὁ Τάκης:—Νὰ τρῶμε πάστες!

Ὁ Διδάσκαλος, χαμογελῶν:—Ἔ, καὶ εἰς τί ἄλλο;

Ὁ Τάκης:—Καὶ γιὰ καραμέλλες!

Ἐστάλη ὑπὸ τ' Ἰδεώδους τ. Ἑλλήνων

***

—Καὶ τί γνωρίζεις ἐσὺ περὶ τῆς οἰκογενείας τῶν χελωνοειδῶν;

—Τίποτα, κύριε καθηγητά! Ἡ μαμμὰ μοῦ ἔχει ἀπαγορεύσει νὰ μιλῶ γιὰ τὰ οἰκογενειακὰ τῶν ἄλλων.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὑπερηφ. Ἑλληνίδος

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ὁ συνοδεύων τὴν λύσιν μὲ 10 λεπτὰ θὰ λάβῃ ἄπαξ μέρος εἰς τὴν Κλήρωσιν. Ἐὰν θέλῃ νὰ δημοσιευθῇ καὶ τὸ ὄνομά του εἰς τοὺς Λύτας, πρέπει νὰ ἀποστείλῃ λεπτὰ 25 εἰς γραμματόσημον.

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄσπρου Γάτου

	ΡΟΣ	ΤΗ	ΘΗ	ΝΟΣ	
Ι	ΡΑ	ΠΑ	ΠΑ	ΚΑ	Α
	ΘΟΣ	ΡΙ	ΚΥ	ΚΑΡ	

Πέντε Ἑλληνικαὶ νῆσοι.

β'.) Ἐλλιποσύμφωνον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πινδίου Φοίβου

αει - ε - συαι - σωω -αα-ε-εο - εευει

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πανελλ. Ἐλπίδος

Triangle

**** = Λεπίς
*** = Ζῶον.
** = Ἀγτωνυμία.
* = Φωνῆεν.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Λύσεις τοῦ 23ου φύλλου

α.') Βορρᾶς, Νότος, Σκίρων, Εὖρος, Ἀπηλιώτης. —β') Πλάτο (ὁΠΟΙΑ ΤΟ βρῇ...) — γ'.) La lettre R.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἔνδεκα: 1ος, 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ός, 21ος, 22ος, 24ος.—Ἕκαστος τόμος *δραχ. 3*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος *δραχ. 3,20* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ *δρ. 3,50* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1918) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 25 ἐν ὅλῳ.—Ἕκαστος τόμος ἄρραπτος *δρ. 10* καὶ δεμένος *δρ. 11*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμάς: λεπτὰ 50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ *δρ.1,50* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ
ὁ ὁποῖος ἐδημοσιεύθη εἰς τὰ τέσσαρα πρῶτα φυλλάδια, ἐτυπώθη καὶ χωριστὰ καὶ πωλεῖται εἰς τὸ Γραφεῖον μας λεπτὰ 30. (Ταχυδρομικῶς, λεπτὰ 35.)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 176ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

(Ἴδε Διάπλ. 1918, σελ. 219)

Ἀπὸ τὰ ὑπερεκατὸν διηγήματα ποὺ ἐστάλησαν δι' αὐτὸν τὸν Διαγωνισμόν, ἐξεχώρισα πέντε: τοῦ *Τραγουδιοῦ τῆς Λευτεριᾶς*, τοῦ *Κυανόλευκου Λάβαρου*, *τῆς Κυθερείας*, τοῦ *Φαιδροῦ*, καὶ τοῦ *Λαρισσαϊκοῦ Διαβολάκι*. Αὐτὰ μοῦ ἐφάνηκαν ὡς τὰ πιὸ καλογραμμένα ἢ ὡς τὰ πιὸ σύμφωνα μὲ τὸ θέμα ποὺ ἔδωσα: «Πρὶν πεινάσουν μαγειρεύουν τῶν φρονίμων τὰ παιδιά».

Τὸ *Κυανόλευλο Λάβαρο* μᾶς μιλεῖ γιὰ κάτι παιδιὰ ποὺ ἔκαμαν ἐκδρομή, καὶ κρέμασαν, λέει, τὸ σακκὶ μὲ τὰ τρόφιμά τους "ς ἕνα δένδρο ψηλό, καὶ κατέβηκε ἕνας ἀετὸς νὰ τοὺς τὰ φάῃ κτλ. Ἡ διήγησι χαριτωμένη, τὸ ὕφος λαμπρὸ καὶ τὸ γράψιμο ἀκόμα καλλιτεχνικώτατο. Ἀλλὰ δὲν ἐφαρμόζεται *ἐντελῶς* στὴν παροιμία καὶ μόνο γι' αὐτὸ δὲν *παίρνει* τὸ Α' Βραβεῖο.

Τὸ διήγημα τῆς *Κυθερείας* εἶναι ποιητικώτατο. Συμβαίνει "ς ἕνα κῆπο μὲ τριανταφυλλιές. Ἡ Νεράϊδα τῶν Λουλουδιῶν τοὺς εἶπε νὰ στολισθοῦν, γιατὶ πλησιάζει τὸ Πανηγύρι τῆς Πρωτομαγιᾶς. «Ἔχω καιρὸ!» εἶπε μιὰ τριανταφυλλιά. Κι' ἐνῷ ὅλες οἱ ἄλλες στολίσθηκαν μὲ τριαντάφυλλα, αὐτὴ ἔμεινε μὲ μπουμπούκια. Ὡραῖο ἔ;—Κάποιος ὅμως θὰ ἔλεγε: Μιὰ τριανταφυλλιὰ δὲν βγάζει ὅποτε θέλει τριαντάφυλλα. Εἶναι ἕνα πρᾶγμα ποὺ δὲν ἐξαρτᾶται ἀπ' αὐτὴ καί, βιασθῇ ἢ δὲ βιασθῇ, τὸ ἴδιο κάνει. Ἡ παρατήρηση θὰ ἦταν σωστὴ καὶ γι' αὐτὸ νομίζω πὼς οὔτε αὐτὸ τὸ διήγημα, ἂν καὶ τόσο καλογραμμένο, δὲν πρέπει νὰ πάρῃ Α' Βραβεῖο.

Πολὺ θετικώτερο τὸ διήγημα τοῦ *Φαιδροῦ*: Πῶς μιὰ φτωχὴ γιαγιὰ βάζει στὴ μπάντα χρηματάκια γιὰ νὰ τάχῃ σὲ μιὰ ἀνάγκη. Ἡ διήγηση γοργή, χωρὶς περιττὰ λόγια καὶ μὲ πολλὰ ἄλλα προτερήματα. Μὰ κι' ἕνα ἐλάττωμα σημαντικό: Τὸ διήγημα δὲν εἶναι *παιδικό*. Δὲν ἔχει ἥρωα ἕνα παιδί. Ἡ γιαγιὰ ἔχει βέβαια καὶ τὰ ἐγγόνια της, μ' αὐτὰ παίζουν ἀσήμαντο πρόσωπο.

Παιδικώτατο ἀπεναντίας τὸ διήγημα τοῦ *Λαρισσαϊκοῦ Διαβολάκι*. Ὁ ἥρως του εἶναι ὄχι μόνο παιδί, μὰ καὶ συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως» ποὺ «μὲ τὸ ἔχω καιρὸ» κάνει ἕνα Διαγωνισμὸ κι' ἴσως ἕνα Α' Βραβεῖο. Ἐξαίρετα τὸ χαμένο Α' Βραβεῖο τοῦ ἥρωός του θὰ μποροῦσε τώρα νὰ τὸ πάρῃ ὁ συγγραφεύς. Ξέρετε ὅμως τί συμβαίνει; Ἄλλοι δέκα τουλάχιστο πῆραν ἀπάνω-κάτω ἕνα ἴδιο θέμα, νὰ τὸ ποῦμε διαπλασιακό: ὁ *Διάττων* «Ἀστήρ, ἢ Ἐλληνικὴ *Σημαία*, ἢ *Ζωνέτα* κτλ. Μποροῦσε λοιπὸν νὰ γεννηθοῦν παράπονα. Γιατί, ὅταν τὸ θέμα εἶναι τὸ ἴδιο, ἡ διαφορὰ τοῦ γραψίματος εἶναι λεπτή. *Λεπτὴ* δὲ θὰ πῇ καὶ μικρὴ καὶ μεγάλη...

Μένει λοιπὸν τὸ διήγημα τοῦ

Τραγουδιοῦ τῆς Λευτεριᾶς. Αὐτό, καθὼς θὰ ἰδῆτε, τὰ ἔχει ὅλα: Καὶ παιδικὸ καὶ καλογραμμένο, καὶ ἐξυπνο. Ποιητικὸ βέβαια δὲν εἶναι, μὰ... δὲν ἦταν καὶ ἀπόλυτη ἀνάγκη. Μήπως ὅμως δὲν εἶναι καθαυτὸ διήγημα;... Γιατί; ἐπειδὴ τάχα ὁ συγγραφεὺς τὸ ὀνομάζει «Ἰλαροτραγωδία» καὶ τὸ παρουσιάζει μὲ μορφὴ σκηνικοῦ ἔργου; Μὰ ὄχι, ἂς μὴ γελασθῇ κανείς. Σκηνικὸ ἔργο δὲν εἶναι. Ὁ ἥρως, στὴν ἀρχὴ μονολογεῖ, ἔπειτα μιλᾷ μ' ἕνα ὑπάλληλο τοῦ Σιδηροδρόμου. Αὐτὸ εἶναι ὅλο. Ἡ διαίρεση σὲ σκηνές, ἡ λέξη «αὐλαία» στὸ τέλος, κτλ. εἶναι παιγνιώδη.

Γιὰ τάλλα διηγήματα, καλὰ ἢ κακά, δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ κάμω λόγο ἰδιαίτερο. (Θὰ ἤθελα ὁλόκληρες σελίδες!) Οἱ συγγραφεῖς τῶν μποροῦν νὰ καταλάβουν τὴν ἄξια τῶν ἀπὸ τὴ θέση ποὺ παίρνουν στὸν κατωτέρω Πίνακα κι' ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν Ἐπαίνων.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς* [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κυανόλευκο Λάβαρο* [18Ε].—*Κυθέρεια* [19Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Λαρισσαϊκὸ Διαβολάκι* [15Ε].—*Φαιδρὸς* [14Ε]. —*Ἑλληνικὴ Σημαία* [12Ε]. —

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [10Ε] εἰς ἕκαστον:) *Διάττων* "Ἀστηρ, *Ζωνέτα*, *Φασκαμωτιᾶς*, *Ἀφεῖης Χιωτοπούλα*, *Ἑλλὰς τοῦ Μέλλοντος*, *Φτωχὸ Χαμομηλάκι*, *Μέλλων Ἐφευρέτης*, *Κάκια*, *Γεώργ. Κ. Μαρκόπουλος*, *Τεύθρας*, *Τιμημένη Γαλανόλευκη*, *Φαίδων*, *Σκανδαλιάρα*, *Λευτεριὰ στοὺς Σκλάβους*, *Λαιρευτὴ Πατρίδα*.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [8Ε] εἰς ἕκαστον:) *Ἀνδρεῖο Ἑλληνόπουλο*, *Ἀσπρολούλουδο*, *Ἐνιαία Ἑλλάς*, *Παιδὶ τοῦ Μέλλοντος*, *Χρυσόφτερη Ἐλπίδα*, *Προμηθεὺς Δεσμώτης*, *Κρυσόμαλλον Δέρας*, *Διγενὴς Ἀκρίτας*, *Δικέφαλος Ἀετός*, *Ἔνδοξος Σημαιοφόρος*, *Νικηφόρον Ξίφος*, *Δῶον τῆς Χαιρωνείας*, *Λευκορεῖτισσα Ἀρχοντοπούλα*.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [6Ε] εἰς ἕκαστον:) *Ἀστὴρ τῆς Δόξης*, *Αἰολεύς*, *Ἄρης*, *Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα*, *Ἑλλὰς τῶν Ὀνείρων*, Δημ. Ν. Κούρτελης, *Διαβολάκι τῆς Γειτονειᾶς*, Δημ. Σ. Κόκκινος, *Ἀτρόμητος Ἑλληνίς*, *Βαρβαρομάχος Ἑλλάς*, Ἰω. Κ. Γαλανόπουλος, *Γαλανὴ Σταυροφόρα*, *Ἀρίστοκλος ὁ Σάμιος*, *Χιονισμένο Δάσος*, *Ἄσμα Νηρηΐδος*, *Ἰνδαλμα τοῦ Ἰλλιγισμοῦ*, *Γαλαξίας*, *Ἀνέλπιστος Χαρά*, *Μελαχροινὴ Κρητικοπούλα*, *Σύμβολον τῆς Ἐλευθερίας*, Σόλων Γ. Δραγώνας, *Δὸν Κιχότης*.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [4Ε] εἰς ἕκαστον:) *Ἑλληνικὴ Δεβαντιά*, *Θραμβεύων Μεγαλοϊδεάτης*, *Βαρκούλα τοῦ Ἀμβρακικοῦ*, Κ. Κοκκίνης, *Τιμημένο Τουφέκι*, *Ἀστὴρ τῆς Νίκης*, *Ἑλληνικὸς Οὐρανός*, *Λαιρευτὴ Κυανόλευκος*, *Προσκοπάκι τοῦ Εὐξείνου*, *Ρεμβώδης Σελήνα*, *Παπουτσωμένος Γάτος*, *Οὐράνιος Θόλος*, *Γέρω-Δῆμος*, Ι. Πετρόπουλος κτλ. κτλ.

Ἑνὸς διηγήματος, τὸ ὁποῖον θὰ ἔπαιρνε Β' Ἔπαινον, ἐχάθη τὸ τέλος του καὶ δὲν γνωρίζω τὸ ὄνομα τοῦ ἀποστολέως. Ἀρχίζει ἔτσι: «Τὸ σκοτάδι ἔρχισε νὰ πλώνεται τριγύρω...»

Τὸ διήγημα τοῦ Α' Βραβείου θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν Σ. Σ. Σ. τοῦ προσεχοῦς φύλλου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΑΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, τὴν 21 Μαΐου 1919.

Στερεότυπον: *Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, ποὺ εὐκολα βρίσκει καθένας τὴν ἀπάντησίν καὶ τὴν λύσιν "στὸν «Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ», ἅμα τὸν διαβάσῃ προσεκτικά.*

ΝΑ μοῦ ζήσουν οἱ Κωστῆδες μου κι' οἱ Ἑλένες μου, ποὺ ἔχουν σήμερα τὴ γιορτή τους. Εἶναι δὲ στὸν κύκλο μας ἕνα πλῆθος!

Γιὰ τὶς «*Πετρὲς στὸν Ἥλιο*», ποὺ γίνονται ἀνέφπαστες, κι' εἶναι καθαυτὸ τὸ Βιβλίο τῆς Ἡμέρας,—ὅπου κάμης, τὸ βλέπεις,—μοῦ γράφουν ἐνθουσιασικὰ κι' αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα: ἡ *Εὔα*, ὁ *Διαβάτης τῆς Ζωῆς*, ἡ *Γοργὴ Φαροπούλα*, ἡ *Μπουνέτα*, ἡ *Ἡλιογέννητη*, ἡ *Βοσκοπούλα τοῦ Πηλίου*, ὁ *Κοσμοκράτορας*, ὁ *Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος*, ἡ *Τρελλοφωτήτρια* καὶ ὁ *Ἀντ. Ι. Θεοφιλόπουλος*. Ἀποσπάσματα δὲν ἀντιγράφω σήμερα, πρῶτο γιατὶ δὲν ἔχω τόπο καὶ δεύτερο γιατὶ τὰ ἴδια σχεδὸν γράφουν ὅλοι: Πὼς δὲν ἐδιάβασαν ἀκόμα ὡραιότερο βιβλίο. Φαίνεται μάλιστα πὼς ὁ Ἀντάρτης» ἀρέσει περισσότερο κι' ἀπὸ τὶς «Πετρές».

Μιὰ ἐξαίρεση μόνο θὰ κάμω, γι' αὐτὴ τὴ φράση τοῦ *Θεοφιλοπούλου*: «Δὲν ἀρκεῖ ἡ λέξις ἀριστούργημα. Εἶναι Ἥλιος ποὺ λάμπει στὸ φιλολογικὸ στερέωμα τοῦ κ. Παλιδωνος. Νὰ ἰδοῦμε ὅμως ποιός θὰ ρίξῃ κριτικὲς πετρὲς σ' αὐτὸν τὸν Ἥλιο; Μπᾶ, δὲν θὰ βρεθῇ κανείς. Κι' ἂν τὰν πετροβολήσῃ κανείς, τότε οἱ πέτρες θὰ κυπήσουνε τὸν ἴδιο...»

Νὰ μοῦ πῇς πόσοι θὰ βρεθοῦν! Ὅσο βλέπουν πὼς διαβάζεται τόσο ὁ Ξενόπουλος, τόσο λυσσοῦν οἱ ἀδιάδοκτοι διηγηματογράφοι καὶ τοῦ ρίχνουνται, ὅπως τοῦ ρίχτηκε προχθὲς ἕνας τέτοιος. Μὰ φυσικά! Ξέρετε τί μοῦ γράφει ἡ *Νεφέλη* γιὰ τὴ διάκριση τῶν «Ἀθηναϊκῶν Ἐπιστολῶν»; —«Σοῦ ὁρκίζομαι ὅτι δὲν ἀλλάζω ἔστω κὶ τὴν ἀπλουστέραν Ἐπιστολὴν τοῦ μάγου αὐτοῦ, μὲ τὸ ὡς ὡραιότερον θεωρούμενον λογοτέχνημα κάποιου ἄλλου». Ἔ, μόνον ἕνας συγγραφεὺς ποὺ ἔχει τόσο φανατικοὺς θαυμαστὰς μπορεῖ νὰ ἔχῃ καὶ τόσο φανατικοὺς διώκτες...

Γιὰ τὸ ἄλλο ποὺ μοῦ γράφει, *Νεφέλη*, τί νὰ σοῦ πῶ! Ὁ κ. Ξ. δὲν γράφει πιά. Πολλοὶ συγγραφεῖς, ἱκανοὶ νὰ γράφουν γιὰ παιδιά,—καὶ χρειάζεται γι' αὐτὸ ἰδιαίτερα ἱκανότης,—δὲν ἔχουμε ἀκόμη στὸν τόπο μας. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ εἴμαστε παραπονεμένοι. Τὰ πρωτότυπα διηγηματάκια π.χ. τῆς **Ε. Α.** (ποὺ εἶναι μὲ φοτεῖνια τῆς Φιλολογίας,) δὲν εἶναι θαυμάσια; Μερικὰ μάλιστα, σὰν τὰ «Πέτρινα Σφουγγάρια», τὸν «Κληρωτό», τὸ «Ἡμερολόγιο τοῦ Μπαμπᾶ» καὶ προπάντων τὸ σημερινό, νομίζω πὼς ἀμιλᾶται μὲ τὰ καλύτερα ποὺ γράφουν ξένοι παιδικοὶ συγγραφεῖς.

Ἡ *Γοργὴ Φαροπούλα* παρακοπεῖται ὅτι μερικοί, στὰ τετράδια τῶν Μ. Μουσικῶν, γράφουν ὡς τὴν ἄκρη "ἄκρη τοῦ ἐσωτερικοῦ περιθωρίου" ὥστε ὅταν τὰ τετράδια αὐτὰ θὰ δεθοῦν εἰς λεύκωμα, τὰ γραμμένα ἐκεῖ στὴν ἄκρη δὲν θὰ διαβάζωνται βέβαια. Ἡ φίλη μου ἔχει δίκιο. Ὅταν συμπληρώνετε τὸ τετράδιό σας, μὴν ξεχνᾶτε ὅτι θὰ δεθῇ καὶ μὴ βγαίνετε ἀπὸ τὰ χαράκια.

Τὸ *Φλάμπουρο τῆς Λευτεριᾶς*, ποὺ τοῦ ἔκαμα κάποια παρατήρηση,—γιατὶ ὁμολογῶ πὼς εἶχα παρεξηγήσει τὴν ἐρώτησή του,—μοῦ ἀπαντᾷ μὲ αὐτὰ τὰ σεμνὰ καὶ φρόνιμα λόγια, ποὺ ἀξίζει νὰ τὰ διαβάσουν ὅλοι: «Ὅταν σὲ προηγούμενο γράμμα μου σὲ ρώτησα γιὰ μερικὲς λέξεις ποὺ δὲν ἤξερα, ἐνδιμιζα πὼς θἄξερες ὅτι ἡμεῖς κοῦ σὲ διαβάζουμε εἴμαστε «ἀπ' τὸν κόσμο ποὺ δὲν τὰ ξέρει» ὅλα, πρῶτα γιατὶ τὸ σχολειό μας δὲν τὸ παραμέλει καὶ δεύτερα γιατὶ ἡ κοινωνία ποὺ βρισκόμαστε, τοὐλάχιστον ἡμεῖς οἱ ἐπαρχιῶτες, δὲν ἔχει καὶ τόσο πολλὲς γνώσεις ὥστε νὰ ξέρῃ, καὶ ἑπομένως νὰ ξέρουμε καὶ "μεῖς, ὅτι τὸ πέρερο εἶναι ἕνα μουσικὸ ὄργανο σὰν τὸ φλάουτο, ἢ ὅτι ἡ *φαρανσόλλα* εἶναι ἕνα Γαλλικὸ λαϊκὸ χορὸ κ. ἄ. ποὺ γιὰ μᾶς αὐτὰ εἶναι πράγματα σπάνια." Ἔπειτα ἐγὼ δὲν ζήτησα νὰ γράφουν οἱ συγγραφεῖς μὲ τὶς λέξεις ποὺ ξέρω μονάχα "γώ, ἀλλὰ ὅσες λέξεις νομίζουν πὼς δὲν εἶναι γνωστὲς σ' ὅλους, μὲ μιὰ σημείωση ἀπὸ κάτω νὰ τὶς ἐξηγᾶνε· καὶ αὐτὸ μάλιστα νομίζω πὼς εἶναι περισσότερον ἐπιδεδλημένον σὲ "κείνους ποὺ γράφουν γιὰ παιδιά, γιὰ τὸ λόγο ὅτι ἡμεῖς τὰ παιδιὰ δὲν μποροῦμε νὰ τὰ ξέρουμε ὅλα». —Ναί, ναί, ἔτσι θὰ γίνεται.

Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς, τὰ ἔλαβα, μὰ δὲν τὰ διάβασα ἀκόμη. Γιὰ τὸ ἄλλο ποὺ μὲ ρωτᾷς; σοῦ ἀπαντῶ ὅτι δὲν θἄταν ἄσχημο,—ἴσως μάλιστα ὡραιότερο, δὲν τὸ εἶπα κηδία;—παρὰ ἀκατάλληλο γιὰ τὴ Σελέδα. (κι' αὐτὸ χωρὶς κατηγορία, ἔννοια σου.)

Νὰ κι' ὁ *Μικραπάτης*, ἀπὸ τὴ Σμύρνη, ποὺ μᾶς περιγράφει τὴν ἀπελευθέρωση τῆς πατρίδας του. Τί ὡμορφο καὶ συγκινητικὸ γράμμα!

"Ὄχι, *Ἀριελ*' ἕνας ποὺ στέλνει στὴ Σελίδα τὸ καλύτερο κομμάτι, δὲν μπορεῖ νὰ γράφῃ τὸ χειρότερο τετράδιο Μ. Μυστικῶν. Εἶναι τότε φανερὸ πὼς κάποιος ἄλλος τὸν βοήθησε κομμάτι... στὸ κομμάτι.

Ἀνδρέα Νόβακ, νὰ σοῦ ζήσῃ ὁ νεοφώτιστος ἀδελφούλης Ἐλευθέριος. Ἔμαθα δὲ ὅτι ἦταν πολὺ ὡραία βαπτίσια.

Ἔ, *Μαρκησία*! δὲν πιστεύω νὰ περάσουν ἔσι ἄλλοι τρεῖς μῆνες: Χαιρετίσματα στὸν Βύρωνα (περασταικά!) καὶ στὸ Φαιδρό.

Ὠραλας **Ἐπιστολᾶς** μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴ ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς - *Κῦμα τοῦ Αἰγαίου*, *Ἐπτάλοφος*, *Λάτρις τοῦ Ὠραίου*, *Τεύθρας*, *Δοξασμένο Γιαταγάνι*, *Ἀνθεμίς*, *Διεκηγόρος τῶν Συνδρομητῶν*, *Καλλίφωνο Γαϊδουράκι*, *Ἀνίκητος Ἑλλὴν*. *Μαρίδα τοῦ Αἰγαίου*, *Πρίγκηπας τῆς Γιαλόπερας*, *Ἥρως τῶν Δολιανῶν*, *Φιάρο τοῦ Λεβάντε*, *Ποντικάκι*, *Βασιλιᾶς Ἀνήλιαγος*, *Λουκία Δαμερμοῦρ*, *Ἄβρα Συννεφιὰ καὶ Φιλόρα*.

— Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους· γιὰ τὰ καλὰ των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Καθυστερημένα ἔλαβα ἀκόμα τὰ ἑξῆς: *«Τὰ ξένα» κτλ.—«Ὁ πατέρας στὴ μάχη».—"Η πρώτη συνέντευξη μὲ τὴ θάλασσα»,—«Ἀνοιξις».—«Τὰ τρία γίδια».*— Παιδ. Πνεύματα καὶ διάφορο διὰ τοὺς Ἑβδ. Διαγωνισμούς.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος: *—Γιὰ τὶς μεταφράσεις δὲν λέμε. Γιὰ τὸ «Πῶς ἔρχεσαι στὴ μνήμη μου» τὰ εἴπαμε. Καὶ μένει τὸ «Ἀπρόσκοπτο», ποὺ εἶναι ἀρκετὰ καλὸ διηγηματάκι, καὶ οἱ «Μικρὲς Πρόζες», ποὺ εἶναι λαμπρὰ λογοτεχνικὸ κομμάτι. Μὲ ὕφος καὶ μὲ νόημα. Πολὺ ἀνώτερο ἀπ' αὐτὰ ποὺ δημοσιεύονται συνήθως στὴ Σελίδα. "Ἤθελα ὅμως νὰ ρωτήσω, τί ἡλικίας εἶναι ἡ Σεπτφόρα Ἀλόη;*

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Ὀὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνωσθῇ, ἂν δὲν συν

τὸ διαβάζῃς λίγο-λίγο·) *Ἀν. Δράκον* (δεκτή·) *Μαρ. Γεωργ.* (εὐτυ· 50 ἐν ὅλῳ, ἐνῷ ἔπρεπε τουλάχιστον 300·) *Ἀφελῆ Σανθοῦλαν* (στεῖλε τα μὲ ταχυδρ. ἐπιταγήν·) *Καλαμαριανὸ Λουλοῦδι* (πολὺ εὐχαριστῶ·) *Κ. Μ. Πυργ.* (εὐχαριστῶ καὶ σὲ καὶ τὸν πατέρα σου·) *Σιβύλλαν* (τὸ ἐσημείωσα·) *Καλλικάντζαρον* (ἔστειλα· ἀγνοῶ·) *Τάγκς* (εὐχαριστῶ καὶ σένα καὶ ὅλα τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου σας διὰ τοὺς καλοὺς σκοπούς·) *Ἑλληνικὸ Τρόπαιο* (ἀπὸ σου λοιπὸν ἦτον;) *Λάτριδα τῆς Διαπλάσεως* (χαίρω πολὺ ἔγινες καλά·) *Μπέμπην Γκιόκαν* (μόνο λιγάκι; πολύ!) *Μολὼν Λαβὲ* (τακτικὰ στέλλονται· τὸ ταχυδρομεῖο σας πταίει·) *Ἀστροφεγγιάν* (αὐτοὶ ποὺ ρωτᾷς, εἶναι·) *Στωϊκὸν Φιλόσοφον* (ἔστειλα· φέτος δὲν θὰ γίνῃ δεύτερος·) *Ἑλληνικὸν Κλέος* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Κόδριγκτον* (ὁ πάρχουν·) *Γλυκειὰ Πατρίδα* (ἄν μποροῦσα, θὰ ἐδεχόμουν καὶ τόσων ἄλλων, γιατὶ δὲν εἶσαι ὁ μόνος· φύλαξέ τη λοιπὸν γιὰ τὸ νέο Διαγωνισμό·) *Πρίγκιπα τοῦ Γέλωτος* (χαίρω καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις·) *Γρίπην* (εὐχαριστῶ διὰ τὴν εἰδοποίησιν·) *Τρικυμίαν* καὶ *Ἡρωϊκὴν Σάμον* (καὶ τὴ φωτογραφία καὶ ὅλα τὰ ἔλαβα·) *Ἄγγελον Φθινὸν* (ἡ ἔλλειψις χώρου μ' ἐμποδίζει·) *Λήθην* (τὸ ἐσημείωσα·) *Πτεροέσσαν Ἐλπίδα* (κι' ἐγὼ εἶμαι εὐχαριστημένη ποὺ ἀπέκτησα τόσο καλὴν φίλην!) *Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν* (εὐχαριστῶ καὶ περιμένω τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὑποσχέσεων τοῦ ἀδελφοῦ σου·) *Μακεδόνικον Ἀστέρα* (εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δὲν τὸ βρίσκω συντελεστικόν·) *Λάτριδα τοῦ Ὡραίου* (σὲ κάθε τετράδιον Μ. Μ. ποὺ στέλλεις πρὸς διαβίβασιν, πρέπει νὰ ἐσωκλείῃς ἓν δεκαπεντάλεπτον·) *Κελαϊδίστραν* (ἀπὸ τὸ γραμματάκι σου αὐτό, ποὺ εἶναι σὰν κελάδημα ἀηδονιοῦ, καταλαβαίνω πόσο σοῦ ταιριάζει τὸ ψευδώνυμο·) *Ν. Γ. Νικ.* (ὡραιότατο τὸ γράμμα σου· τὴν καϊμενούλα τὴν Μαρία πόσο τὴν ἔκλαψα!) *Ὀμηρον* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ·) *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας* (ἔστειλα· ἀγγελίας· ἀντίτιμον δὲν ἔλαβα·) *Στέφανον τῆς Νίκης* (πρέπει νὰ ἐσωκλείῃς 15 λεπτὰ σὲ κάθε τετράδιο ποὺ στέλλεις·) *Μικρὸν Λέσβιον, Τριανταφυλλένιαν, Σιωπηλόν, Ἰδεώδη Ἥρωα* κτλ. κτλ.

Χαρίκλειαν Πατσ., Πόϊντερ, Κωνσταντῖνον Παλαιολόγον, Νέστορα Γ. Ρίζ. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·)

Ἀσπραλούλουδο, Ἑλληνόπυργον, Ἀνεμοστρόβιλον, Λίμνην τοῦ Δαμαρτίνου, Μειδίαμα τῆς Νίκης, Τιτᾶνα, Θλιβερὰν Ἀνάμνησιν, Ἰσάκνην Β. Καρ., Παιδίον τῶν Δασῶν, Ἐρυθρὸν Σταυρόν, Ζιζάνιον τοῦ Σχολείου, Ρείκι τῆς Λιμνοθάλασσας, Τραυματίαν τοῦ Σκρᾶ, Μικρὰν Μάγισσαν, Ἰρελλὸ Σμυρνιωτάκι, Πρίγκιπα τῶν Ἀδαμάντων, Δεινὸν Σκοπευτήν, Νεράϊδαν τῶν Δγράφων (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἄνοιξα μετὰ τὴν 18ην Μαΐου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Ἐξεδόθησαν

"ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ,,

Διηγήματα Ξενοπούλου

Δρ. 5. (καὶ ταχυδρομικῶς 5.50)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος τοῦ 180οῦ Διαγων. Λύσεων Μαρτίου—Μαΐου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 12ΑΥγούστου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ, ὅπως κατωτέρω προηγουμένων φυλλαδίων.]

341. Δεξίγριφος

Τὸ πρῶτον μου ἓν ὄργανον σημαίνει
Ποὺ βάζουν οἱ κωφοὶ τὸ δεύτερό μου.
Καὶ πόλις παλαιοῦθεν φημισμένη
Στὴ Μαύρη Θάλασσα, τὸ σύνολό μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ξεπεσμ. Λόρδου

342. Λογοπαικτικὸς Συλλαβόγριφος.

Ἂν τὸ νὲ ὡς σὺ εἰξεύρῃς
Τὸ ἑνώσῃς, μ' εὐκολία
Ἄνδρα ἔνδοξον θὰ εὕρῃς
Σεῶν Ἁγίων τῇ χορεία.

Ἐστάλη ὑπὸ Νίνας Ν. Κοτζιᾶ

343. Μεταγραμματισμὸς μετὰ Τονογρίφου.

Εἶμαι ζῶο ἀπ' τὰ δειλά.
ΤΑ ἂν κάμῃς μου τὸ ΑΑ
Καὶ τὸν τόνο μου κρίνῃς,
Ποταμὸ θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος τῶν Δολιανῶν

344. Τονόγριφος

Εἶμ' ἐπίθετο κοινὸ
Καὶ πολὺ τιμητικό·
Ἂν τὸν τόνο μεταθέσῃς,
Σ' ἕνα ποταμὸ θὰ πέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεηγοφίου τοῦ Ε'.

345. Συλλαβικὸν Κυβόλεξον

——* = Κράτος τῆς Εὐρώπης.
——* = Πόλις τῆς Γαλλίας.
——* = Ἀρχιερεὺς τ. Ἑβραίων.

Καὶ καθέτως: τὰ ἴδια.

Ἐσκάλη ὑπὸ τ. Ἰδεώδους τ. Ἑλλήνων

346. Κρυπτογραφικὸν Τρίγωνον

```
121314
21314
1314
314
14
4
```

Ἡ πρώτη λέξις εἶναι ἀνώνυμία. Αἱ λοιπαὶ θὰ εὑρεθοῦν κρυπτογραφικῶς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτόπαιδος τῆς Νίκης

347—355. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Φωνηεντάλλεπου.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, κάνετε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, μετὰ ἢ ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις. Τούτων τὰρχικὰ θὰ κατελέσουν Φωνηεντάλλεπον τοῦ τύπου:

——*—**—**

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ λύσις.

Σπάρος, Νέστας, Θέτις, ναῦς, κράτος, χρέος, Δῶρος, κάλυξ, ἀμνός.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Κυανολευκοναυλάβαρου.

356. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, κοὐτῶν καθεξῆς, ἀποτελοῦν πόλιν Ἑλλάδος:

1, Μεγάλη εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα. 2, Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος. 3, Κοινὴ τροφή. 4, Βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου. 5, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 6, Ποταμὸς τῆς Ἀγγλίας.

Ἐσταλη ὑπὸ τοῦ Ζακονμοζάιου

357. Φωνηεντόλιπον

* - λλς - θλ - ν - ζπ - κ - θ - ζπ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηγοῦ Δέβετ

358. Γρῖφος

```
        Π        θα        1
Π     Π θα—     θα 1       1
      ὦτ'       ρ'        θερ'
Π     Π θα      θα 1       1
        Π        θα        1
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θαλασσίου Φλοίσβου

Τέλος τοῦ 180ου Διαγωνισμοῦ. Εἰς τὸ προσεχὲς ἀρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλου 11

135. Πάπυρος (πα., Πύρρος.) — 136. Μακεδὼν (μά, καὶ; Δών.)—137. Μέγαρα -Μέγαρα.

138. ΠΕΡΣΕΥΣ
Κ Α Δ
Α Λ Ρ
ΚΑΝΑΔΑΣ
Μ
Ι

139. ΑΛΣΟΣ
ΑΑΟΣ
ΣΟΣ
ΟΣ
Σ

140 — 141. 1. Τὸ Μ (μή.) 2. Τὸ Η (ἤττα).—142. Πότε ἐγεννήθη ὁ Μέγας Φρειδερίκος;—143. ΟΜΗΡΟΣ—ΛΙΜΗΡΑ (Ὄλυμπος, ΜΙΠτιάδης, Ἡ-Μέρα, ΡΗνος, Ὀροφή, ΣΑλαμίς.)—144. Ἀνεμομαζώματα, διαβολοσκορπίσματα.—145. Ὁ Δημοσθένης ὑπῆρξε ῥήτωρ ἄριστος, (Ὁ Δήμος-θ' ἐν εἰς θτ' ἦρ—ξέρει τώρα—ρ' εἰς τος.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος δρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχέα στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 40. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

—[ΙΘ'—314]—

Ὑπενθυμίζω τὴν *Ὡραίαν Ἑλληνίδα* ὅτι δὲν μοῦ ἔστειλε τετράδιον.

ΕΛΠΙΣ ΤΩΝ ΣΚΑΕΩΝ

—[ΙΘ'—315]—

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν ποιημάτων *σερστοτύπων. Θέμα* ὁποιοδήποτε. *Βραβεῖα*: Α'. Τρίδραχμος τόμος Διαπλ., Β'. Δίσμη Μ.Μυστ.—*Προθεσμία* δύο μῆνες. *Δῆσις*: Παντελλὴν Μαρήν, Μυτιλήνη.

ΒΩΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

—[ΙΘ'—316]—

"ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ"

Ἱδρύθη ἐν Θεσσαλονίκῃ ὑπὸ τὴν ἄνω ἐπωνυμίαν Σύλλογος, σκοπῶν τὴν διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως». Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν: Πρόεδρος: *Φεγγαρόπαιδο*, Ἀντιπρόεδρος: *Θερμαϊκός*, Ταμίας: *Φάεθων*, Γραμματεύς: *Τάγκς*, Σύμβουλοι: *Ὑπνοβάτης*, Λύγδ...—Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. Συνδρομή: ἐξάμηνος 2,50, τρίμηνος 1,30, μηνιαία 0,50. Δῆσις: Φιλ. Κιμαρέβου, ὁδὸς Μεθοδίου ἀρ. 11, Θεσσαλονίκην.

—[ΙΘ'—317]—

Αὐτοκράτορα τῆς Τρέλλας, ἔπρεπε νὰ σοῦ λίγο ξυπνότερος, γιὰ νὰ ρίξῃς τὰ δικά σου σφάλματα, σὲ μένα. Θέλω νὰ πανσῆς δημοσίᾳ, ποιὲς εἶνε ἡ δουλιές, ἡ μεγαλείτερες τοῦ κεφαλιοῦ μου, ποῦ κατατιάστικα;!..

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΤΡΟΠΑΙΟ κ. ἄ.

—[ΙΘ'—318]—

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟ, γιὰ τὴ γιορτή σου τὶς ἐγκάρδιες εὐχές μου.

ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ

—[ΙΘ'—319]—

Τρελλὴ Νεότης, θερμότατα συγχαρητήρια καὶ πολλὰ εὐχαριστῶ, γιὰ τὰς ὡραίας ἀπαντήσεις. Σωστὸ ἀριστούργημα. *Κυπριακὴ Κύκλεια*

—[ΙΘ'—320]—

Ἀχ! Ἀκρισινοί, ἀκόμα; Σᾶς λυπήθηκα, σᾶς βεβαιῶ, νὰ παιδευώσαστ' ἔτσι. Ἂς φανερωθῶ λοιπόν, γιατὶ βαρέθηκα νὰ περιμένω, βαπτιζομένη στὴν ἐξυπνάδα σας!! Εἶμαι ἡ... μὰ πῶς νὰ σᾶς τὸ πῶ, νερέπουμαι!.. Εἶμαι χά! χά! χά! ἡ, ἡ...

Ὠχρὰ Λαίδη

—[ΙΘ'—321]—

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟ τῆς πιὸ θερμές μου εὐχές γιὰ τὴ γιορτή σου.

ΧΑΛΩΜΟΛΟΥΛΟΥΔΟ

—[ΙΘ'—322]—

Καστανὴ Λεσβιοπούλα, χρόνια πολλά.—*Ναυτοπούλα, Πανελλήνιος Ἐλπίς, Χιόνι τῆς Ἴδης.*

—[ΙΘ'—323]—

Πανελ. *Ἐλπίς, Καστ. Λεσβιοπούλα, Ἀνακτηθ. Ἐλευθερία*, ὀλόθερμα εὐχαριστῶ *Ναυτοπούλα*

—[ΙΘ'—324]—

Ὅσοι μὲ νομίζετε γιὰ *Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη*, γελαστήκατε. *Μικρὸς Λέσβιος*

—[ΙΘ'—325]—

Μελαγχολικὴ *Κορφιατοπούλα*, σὲ ἀνακάλυψα· τώρα ἔφυγες ἀπὸ τὴν Κέρκυρα. **ΚΟΡΦΙΑΤΟΠΟΥΛΑ**

—[ΙΘ'—326]—

Φτωχὸ *Χαμομηλάκι, Θλιμμένη Ψυχή*, μὲ μεγάλη μου λύπη πεύω προσωρινὰ ἀλληλογραφία.

Ρεζενιά

—[ΙΘ'—327]—

Λεσβιοπούλες, βεῖτε μας.

Ἀνακτηθέν Ἰδεώδες, Σανθομαλλοῦσα

—[ΙΘ'—328]—

"ΕΥΓΕΝΗΣ ΑΓΩΝ"

Ἱδρύθη ἐν Μυτιλήνῃ Διαπλασιακὸς σύλλογος, ὑπὸ τὴν ἄνω ἐπωνυμίαν, σκοπῶν τὴν διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως, τὴν βράβευσιν τῶν καλλιτέρων ψευδωνύμων καὶ ἐν γένει τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἠθικὴν μόρφωσιν τῶν μελῶν αὐτοῦ.

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν: Πρόεδρος: *Φιλὶ τῆς Μάννας*· Ἀντιπρόεδρος: *Ἑλληνικὸν Τρόπαιον*· Γραμματεύς: *Κυδωνιάτης*· Ταμίας: *Γλυκειὰ Ἐλπίδα*· Σύμβουλοι· Α') *Ἀθάνατος Ρωμιός*. Β') *Πλανώδιος Κιθαρωδός*, Γ') *Δαφνοστεφὴς Νίκη*.

Μηνιαία Συνδρ. 0,40. Καταστατικὸν δωρεάν. Ζητοῦνται Ἀνιπρόσωποι· Δῆσις: Μιχ. Ι. Σαμάραι, διὰ Δ. Σ., Poste Restante, Μυτιλήνην.

ΖΗΤΩ Ο "ΕΥΓΕΝΗΣ ΑΓΩΝ,,!!!

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ἀθηνῶν: Γ. Α. Καραβάκης, Κάλχας, Γώτας, Θ. Γ. Φλεριανός, Ἄσπρος Γάτος, Γ. Π. Γουτάκης, Κῦμα τοῦ Αἰγαίου, Κέφαλος, Ζ. Μαρκόπουλος, Σπ. Β. Χονδρογιάννης, Ζάν. Γ. Ἰωαννίδης, Ἀρχαία Δόξα, Σμυρναῖος, Ἀστήρ, Ι. Β. Παπαδόπουλος, Γεδεὼν Σπίλετ, Κ. Α. Προγόνης Ναυτόπουλο τοῦ Βοσπόρου, Γ. Κόλιας, Α. Γ. Καρούζος, Κ. Ἀντ. Ζαχάρωφ, Κ.Χ. Πίτσος.—Βόλου: Ἀπ. Β. Σκρέτας, Κ. Πουρνάρας.—Γυθείου: Α. Μπομπάκος.—Θεσσαλονίκης: Ἐλεύθερος Θρᾷξ.—Ἰστιαίας: Ε. Ζάκας.—Καλαμῶν: Τ. Χ. Μαυροειδής.—Καρδίτσης: Λουκία δὲ Λαμερμοῦ, Βασίλιας Ἀνήλιαγος.—Κερκύρας: Σπ. Μπονέτης.—Λαρίσης: Ν. Κ. Ἀλπάκης.—Μεσολογγίου: Ι. Α. Νιαβῆς.—Μυτιλήνης: Λεύτερωμένο· Ἀβαλί.—Ξηροκαμπίου: Ποτίσα Δ. Σαλαμβούβουλο.—Πειραιῶς: Μ. Ν. Κουνιούλης, Θ. Δ. Μαλτίδης, Γ. Κουνιᾶς, Α. Δ. Παπαδόπουλος, Γ. Σερφιώτης, Δ. Καρδιασμένος, Κόδριγκτον.—Πύργου: Ἀντ. Ι. Θεοφιλόπουλος, Χ. Ι. Θεοφιλόπουλος, Ν. Π. Ροδιάδης, Γ. Π. Ροδιάδης.—Σάμου: Ι. Β. Καριώτογλους.—Τριπόλεως: Δ. Μαντζουράνης, Δ. Χριστίδης, Κ. Ντούρος, Δ. Σιδέρης.—Χαλκίδος: Ε. Τσιρικάκης, Α. Πρόκουρας, [Α. Ν. Τζζάκης, Μαρία Β. Γεωργιάδου, Ἀφαλής Σανθοῦλα, Μειδίαμα τῆς Νίκης.—Χίου: Ἀλέξανδρα Μελένου, Ἰουλία Πατελίδα.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα, καθὼς καὶ ὅλων τῶν ἀποστειλάντων δεκάλεπτον μόνον μὲ τὴν λύσιν των, ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: Κ. Α. Προγόνης ἐν Ἀθήναις, Κωνστ. Νιστέρης ἐν Κερκύρᾳ καὶ Νικολ. Παν Ροδιάδης ἐν Πύργῳ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Ἰουνίου.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ - ΜΠΛΑΖΟΥΛΑΚΗ —Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι.—Τηλ. 11-99 Ἀριθ. ἔνν 2228